Omraam Mikhaël Aïvanhov

Calea tăcerii

De acelaşi autor (în limba franceză)

Colecţia „Izvor“

200 – Hommage au Maître Peter Deunov (hors série)
201 – Vers une civilisation solaire
202 – L'homme à la conquête de sa destinée
203 – Une éducation qui commence avant la naissance
204 – La yoga de la nutrition
205 – La force sexualle ou le Dragon ailé
206 – Une philosophie de l'universel
207 – Qu'est-ce qu'un Maître spirituel?
208 – L'égrégore de la Colombe ou le règne de la paix
209 – Nöel et Pâque dans la tradition initiatique
210 – L'arbre de la connaissance du bie net du mal
211 – La liberté, victoire de l'esprit
212 – La lumière, esprit vivant
213 – Nature humaine et nature divine
214 – la galvanoplastie spirituelle et l'avenir de l'humanité
215 – La véritable enseignement du Christ
216 – Les secrets du livre de la nature
217 – Nouvelle lumière sur les Evangiles
218 – Le langage des figures géomeétriques
219 – Centres et sorps subtils
220 – Le zodiaque clé de l'homme et de l'univers
221 – Le travail alchimique ou la quête de la perfection
222 – La vie psychique: éléments et structures
223 – Création artistique et création spirituelle
224 – Puissances de la pensée
225 – Harmonie et santé
226 – Le Livre de la Magie divine
227 – Règles d'or pour la vie quotidienne
228 – Regards sur l'invisible
229 – La voie du silence
230 – Approche de la Cité céleste
231 – Les semences du bonheur
232 – Les revelations du feu et de l'eau
233 – Un avenir pour la jeunesse
234 – La vérité, fruit de la sagesse et de l'amour
235 - «En esprit et en vérité»
236 – De l'homme à Dieu
237 – La Balance cosmique – le nombre 2
238 – La foi qui transporte les montaignes
239 – L'amour plus grand que la foi
240 – Qu'est-ce qu'un fils de Dieu?
241 – La pierre philosophale
242 – Aux sources inalterables de la joie
243 – Le rire du sage

Cititorul va înțelege mai bine anumite aspecte din textele Maestrului Omraam Mikhael Aïvanhov, prezentate în acest volum, dacă va ține seama că este vorba despre un învățământ strict oral.

I

ZGOMOT ŞI LINIŞTE

Mergeți în vizită la niște prieteni și, încă de la intrare, sunteți asaltați de gălăgie: câinii latră, copiii se hârjonesc și plâng, radioul și televizorul merg la maxim, părinții strigă, ușile se trântesc... Cum să nu-ți îmbolnăvești sistemul nervos trăind într-un zgomot continuu? Pe străzile orașelor, în uzine, la locul de muncă, există numai zgomot. În natură întâlnim din ce în ce mai puțină liniște și chiar cerul a devenit acum zgomotos! Ne întrebăm unde să mai mergem ca să găsim în sfârșit liniștea...

De aceea, atunci când veniți la reuniunile noastre, eu vă cer să fiți atenți, să nu faceți nici cel mai mic zgomot. Izgrev, Bonfin, toate celelalte centre fraterne sunt locuri unde găsiți condiții ce nu le întâlniți în viața obișnuită, ca să vă refaceți și să împliniți o lucrare spirituală. De aceea, eu vă rog să încercați să nu aduceți aici cu voi tumultul lumii obișnuite.

Eu știu că acest lucru pare la început destul de greu de îndeplinit pentru unii; a nu face zgomot nu

constituie principala preocupare a oamenilor: ei ţipă, strigă, răstoarnă obiecte... Nici măcar nu îşi închipuie că acest comportament le poate dăuna lor şi celorlalţi. Aşa cum sunt, aşa se şi comportă; ei sunt mândri în sinea lor, iar antürajul trebuie să îi suporte. Iată o formă de egoism foarte dăunătoare evoluţiei. Dimpotrivă, trebuie să fim atenţi să nu îi deranjăm pe ceilalţi cu gălăgia noastră, fiindcă numai astfel devenim conştienţi şi dezvoltăm numeroase calităţi: delicateţea, bunătatea, generozitatea, armonia... Fiindcă vom fi primii care vom beneficia de ele! Trebuie să înţelegem bine importanţa legăturii ce există între o atitudine şi tot restul existenţei.

Eu am nevoie de linişte. Numai în linişte reuşesc să mă împlinesc şi să găsesc condiţii pentru lucrarea ce o am de îndeplinit. Îmi este imposibil să suport zgomotul, acesta mă îndeamnă să fug. Atunci când aud un zgomot, nu am altă dorinţă decât să las totul baltă şi să plec cât mai departe. Bineînţeles, aceia care vin aici pentru prima oară, sunt puţin derutaţi de această linişte şi, nefiind obişnuiţi cu ea, se întreabă: „Oare unde am aterizat? Poate într-o mânăstire?" De ce o mânăstire? Liniştea nu aparţine unei mânăstiri, ea aparţine naturii, tuturor înţelepţilor, tuturor Iniţiaţilor şi tuturor oamenilor cumpătaţi.

Pe măsură ce evoluăm, avem nevoie de tot mai multă linişte. A fi zgomotos nu este un semn bun. Mulţi oameni fac tărăboi numai ca să fie băgaţi

în seamă! Ei vorbesc tare, râd, intră neatenţi într-o sală unde lumea era deja instalată, trântesc uşile, lovesc sau răstoarnă obiectele numai ca să atragă atenţia. A face zgomot constituie pentru ei o modalitate de afirmare, de a-şi face simţită prezenţa! Ei bine, trebuie să ştie că butoaiele goale sunt cele ce fac cel mai mult zgomot: prezenţa lor este imediat remarcată! Mulţi oameni se aseamănă cu nişte butoaie goale: ei merg peste tot făcând o gălăgie asurzitoare ce le arată propria lor incapacitate, mediocritate.

Îi privesc pe oameni şi comportamentul lor îmi dezvăluie pe loc educaţia, caracterul, temperamentul şi gradul lor de evoluţie. Totul este spus în felul lor de a se comporta şi a vorbi. Unii vorbesc ca şi cum ar dori să acopere, să ascundă câte ceva, temându-se că liniştea poate dezvălui ceea ce ei tocmai doreau să mascheze. Imediat ce îi întâlniţi, vă povestesc tot felul de istorii, impunându-vă o anumită părere despre ei, despre alţii sau despre anumite evenimente. Veţi replica: „Poate că vorbesc aşa fiindcă vor să ne cunoaştem!" Sunt intenţii bune, dar liniştea este uneori mai potrivită decât cuvântul pentru a face cunoştinţă cu cineva. Vă puteţi cunoaşte mai bine petrecând împreună câteva clipe de linişte, decât să continuaţi o vorbărie inutilă.

Zgomotul îl reţine pe om în regiunile inferioare ale psihicului: el îl împiedică să pătrundă în acea lume subtilă unde mişcarea devine mai uşoară,

viziunea mai clară, gândirea mai creativă. Bineînțeles, zgomotul este expresia vieții, dar nu a gradelor superioare ale vieții, el arătând mai degrabă o imperfecțiune în alcătuirea sau funcționarea ființelor și obiectelor. Atunci când o mașină sau un aparat obosesc, există mereu un zgomot; iar dacă proiectanții sunt preocupați să pună la punct aparate silențioase, înseamnă că ei sunt conștienți că aduc astfel o adevărată schimbare: liniștea constituie mereu un indice de perfecțiune.

Durerea în sine este un zgomot ce ne previne că lucrurile încep să se deterioreze în organele noastre. Organele sunt destinse într-un corp sănătos. Desigur, ele se exprimă fiind vii, dar o fac fără zgomot. Liniștea este semnul că totul funcționează așa cum trebuie în organism. Atenție, un prim scârțâit poate anunța apariția bolii!

Liniștea este limbajul perfecțiunii, în timp ce zgomotul este expresia unei defecțiuni, a unei anomalii sau a unei vieți ce este încă dezordonată, anarhică și care trebuie stăpânită, concepută. De exemplu, copiii sunt zgomotoși fiindcă au o energie și o vitalitate copleșitoare. Dimpotrivă, vârstnicii sunt tăcuți. Veți spune: „Bineînțeles, este normal, vârstnicilor le place liniștea fiindcă au mai puține forțe, în timp ce zgomotul îi deranjează.” Ceva este adevărat, dar se poate ca ei să fi evoluat, iar spiritul lor să îi determină acum să caută liniștea. Pentru a-și depăna amintirile, a reflecta, a trage concluzii, ei au nevoie de această liniște în care se face o

întreagă lucrare de detaşare, de simplificare, de sinteză. Căutarea liniştii este un proces interior ce conduce fiinţele către lumină şi o adevărată înţelegere a lucrurilor.

Cu cât omul se maturizează, cu atât mai mult el înţelege că zgomotul reprezintă un inconvenient în munca sa, în timp ce liniştea constituie dimpotrivă un factor de inspiraţie şi el o caută, pentru a oferi inimii sale, sufletului, spiritului său posibilitatea de a se exprima prin meditaţie, rugăciune, creaţie filosofică sau artistică. Dar multora nu le place liniştea, o suportă cu greu; ei sunt asemenea copiilor care nu se simt bine decât în mijlocul animaţiei şi al zgomotului, ceea ce dovedeşte că mai au încă mult de lucru pentru a-şi edifica o adevărată viaţă interioară. Chiar şi liniştea naturii îi nedumereşte şi atunci când se întâlnesc, ei se grăbesc să vorbească ca şi cum liniştea i-ar deranja: o simt ca pe un vid ce ar trebui umplut cu gesturi şi cuvinte. Este normal, liniştea fizică îi obligă să-şi conştientizeze propriile disonanţe şi dezacorduri interioare, de aceea frica îi copleşeşte: această linişte poate chiar să îi înnebunească. Negăsind nimic în exterior ca să se distreze şi să îşi omoare timpul, ei cad pradă demonilor lor interiori.

Liniştea constituie o expresie a păcii, a armoniei, a perfecţiunii. Acela care începe să iubească liniştea, care înţelege că liniştea îi oferă

cele mai bune condiţii pentru activitatea psihică şi spirituală, ajunge, încet-încet, să o împlinească în tot ceea ce face: atunci când mută nişte obiecte, când vorbeşte, când lucrează, în loc să facă o harababură, el devine mai atent, mai delicat, mai suplu, şi tot ceea ce face pare impregnat de ceva ce vine dintr-o altă lume, o lume a poeziei, a muzicii, a dansului, a inspiraţiei.

Ca discipoli ai Învăţământului Fraternităţii Albe Universale, trebuie să ştiţi că există reguli de cunoscut şi de respectat, calităţi de dezvoltat, dacă doriţi cu adevărat să vă manifestaţi în această Fraternitate ca nişte membrii vii, activi şi luminoşi. Liniştea este una dintre aceste reguli, una dintre aceste calităţi. Învăţaţi deci să iubiţi şi să realizaţi liniştea, altminteri, chiar dacă vă aflaţi în corpul fizic, sufletul şi spiritul vostru se vor găsi mereu în altă parte.

II

REALIZAREA LINIŞTII INTERIOARE

Este uşor să obţinem linişte în planul fizic, închidem uşa sau ferestrele, ne astupăm urechile. Dar aici nu este vorba despre liniştea exterioară. Desigur, ea este necesară, indispensabilă, în măsura în care ne oferă condiţiile necesare pentru realizarea celeilalte linişti, cea interioară, a gândurilor şi a sentimentelor, ceea ce este mult mai greu de obţinut. Pentru că mai ales în forul nostru interior există zgomot, discuţii, harababură, explozii.

Din nefericire, atunci când încercăm să explicăm oamenilor că este în interesul lor să obţină această linişte interioară, oferindu-le chiar metode de a ajunge la ea, ei nu ascultă, nu înţeleg, iar zgomotul ce îl păstrează în sinea lor se reflectă în întreaga lor conduită, ce devine dezordonată, haotică.

Dacă veniţi într-o Şcoală Iniţiatică, trebuie să învăţaţi lucruri esenţiale, altfel nu merită osteneala. Unul dintre aceste lucruri este tocmai realizarea

liniştii interioare. Zilnic, trebuie să vă străduiţi să evitaţi zgomotele ce vă vin din interior: discuţii, revolte, certuri datorate unor gânduri, dorinţe şi sentimente prost stăpânite. Ca să scăpaţi de această gălăgie, trebuie să învăţaţi să nu mai trăiţi la suprafaţa lucrurilor, expuşi agitaţiilor şi necazurilor ce apar aici, ci să vă eliberaţi de preocupările prozaice, de griji, şi mai ales să schimbaţi natura nevoilor voastre. Atât timp cât veţi rămâne în lumea nevoilor obişnuite, nu veţi reuşi să vă eliberaţi. Fiecare nevoie, fiecare dorinţă vă conduce pe căi bine determinate şi, cunoscând natura acestora, veţi ajunge într-o zonă populată cu animale sălbatice sau, dimpotrivă, într-o regiune populată de creaturi celeste care vă vor întâmpina cântând armonios.

Pentru moment, liniştea pe care aţi reuşit să o obţineţi nu este una adevărată. De câte ori nu aţi experimentat-o! Închideţi ochii, şi toate problemele, toate preocupările sau animozităţile vă sar în faţă. În această aşa zisă „linişte" continuaţi să vă certaţi cu soţia, să vă bateţi copiii, ţipaţi la un vecin care v-a insultat, îi cereţi mai mulţi bani patronului... toate acestea însemnând pentru voi linişte! Ei bine, nu, este un mare tărăboi!

Există persoane cărora le putem auzi zgomotul interior, chiar şi atunci când par calme: un freamăt asurzitor le străbate întreaga fiinţă. Din nefericire, există însă şi cazuri mai rare de persoane care par înconjurate de linişte. Chiar şi atunci când

vorbesc, ele emană ceva liniştitor. Da, liniştea este o calitate a vieţii interioare. Mă veţi înţelege însă atunci când veţi reuşi să rămâneţi cel puţin câteva minute într-o adevărată linişte, ceea ce, poate, nu vi s-a întâmplat încă niciodată.

Câţi nu se înşeală, închipuindu-şi că liniştea înseamnă neapărat deşertul vidul, absenţa oricărei activităţi sau creaţii, într-un cuvânt, neantul. În realitate, există linişte şi linişte…dar într-o manieră mai generală o putem împărţi în două mari categorii: cea a morţii şi cea a unei vieţi superioare. La această ultimă categorie ne referim aici, fiindcă pe ea trebuie să o înţelegem. Această linişte nu este o inerţie, ci o lucrare, o activitate intensă ce se realizează în mijlocul unei armonii profunde. Nu este nici vid, nici absenţă, este o împlinire comparabilă cu aceea simţită de fiinţele unite de o mare iubire şi care trăiesc ceva atât de intens, încât nu poate fi exprimat nici prin gesturi, nici prin cuvinte.

În om, liniştea este rezultatul unei armonii în cele trei planuri, fizic, astral şi mental. Pentru a introduce în voi liniştea, trebuie deci să încercaţi să creaţi o armonie în corpul fizic, în sentimente şi în gânduri. Vi s-a întâmplat uneori să simţiţi imediat o linişte profundă instalându-se în voi, ca şi cum zgomotul interior pe care nu îl mai sesizaţi, trăind zilnic în el, s-ar fi oprit brusc. Această linişte aţi resimţit-o ca pe o eliberare, ca pe o uşurare, ca şi cum v-aţi fi eliberat de o mare greutate, s-ar fi

deschis ceva din adâncuri, o poartă ce dezrobea în sfârşit sufletul din închisoarea sa lăsându-l să plece şi să se dilate în spaţiu.

Această experienţă ce aţi trăit-o ca pe un dar ceresc fără a face nimic pentru a o obţine, o puteţi repeta prin străduinţă, dar conştientizând-o. Un anumit număr de activităţi şi exerciţii vă pot ajuta în acest sens; fiecare are natura sa, specificul său, iar cântecul, de pildă, este unul dintre acestea. Cântând înainte şi după reuniuni, înainte şi după mese, aşa cum facem noi, realizăm o stare de armonie, de poezie şi inspiraţie care, ajutată de gândirea şi conştiinţa noastră, calmează tensiunile interioare. Trebuie să înţelegem deci că nu cântăm numai din plăcerea de a cânta, pentru propria noastră bucurie. Nu, cântăm fiindcă cântecul trezeşte în noi o stare vibratorie intensă, favorabilă lucrării spirituale.

Noi facem o pauză între cântece, în linişte, iar dacă eu prelungesc această pauză nu trebuie să vă impacientaţi. Prin felul lor, prin inspiraţia lor mistică, cântecele pe care le interpretăm ne ridică nivelul de conştiinţă, iar liniştea ce rămâne între ele este impregnată de puritatea, de frumuseţea, de profunzimea lor. Simţim în noi şi în jurul nostru prezenţa unor curenţi, a unor entităţi, a unor lumini. Ce condiţii minunate sunt aici...de ce să nu le folosim în mod conştient?

Putem regăsi liniştea şi ascultând muzică. De aceea, de ani de zile v-am obişnuit ca la sfârşitul întrunirilor să ascultaţi liturghii muzicale,

recviemuri, oratorii, deoarece acest gen de muzică este expresia, reflectarea unor lumi aflate mult deasupra patimilor omeneşti, proiectându-ne prin forţa sa cel puţin câteva minute în această lume superioară.

Este inutil să aspiraţi la mari împliniri spirituale atât timp cât nu veţi stăpâni curentul zgomotos şi haotic al gândurilor şi sentimentelor voastre, fiindcă acestea vă împiedică să aduceţi în voi adevărata linişte, cea care repară, uşurează, armonizează, răcoreşte...Atunci când veţi obţine această linişte, veţi transmite imperceptibil un ritm, o graţie tuturor gesturilor voastre. Vă deplasaţi, atingeţi obiectele şi totul în voi este numai dans şi muzică. Această mişcare armonioasă ce se transmite tuturor celulelor organismului vostru vă face bine şi acţionează deopotrivă binefăcător asupra tuturor fiinţelor care vă înconjoară: ele se vor simţi uşurate, libere, luminate şi îndemnate la rândul lor să se străduiască să regăsească aceste senzaţii trăite alături de voi.

O altă metodă de restabilire a liniştii interioare este postul. De aceea toate religiile au recomandat postul şi, după caz, i-au stabilit modalităţile şi durata. Postul înseamnă oprirea funcţionării anumitor „uzine", iar această oprire aduce o mare uşurare în toate celulele. Înainte însă de instalarea păcii se face o întreagă curăţenie însoţită adesea de multă gălăgie, fiindcă circulaţia

se accelerează, sângele ne pulsează în tâmple, resimţim zgomote în urechi, ameţeli, dureri în diferite părţi ale corpului. Aceste simptome apar de la animalele sălbatice din grădina noastră zoologică interioară care urlă de foame. Dar în curând animalele sălbatice se calmează şi o mare linişte, o mare pace încep să se instaleze.

Postul constituie desigur o disciplină ce trebuie exersată cu înţelepciune şi prudenţă, pentru a nu produce altfel de perturbări în organismul fizic şi chiar în cel psihic. În schimb, cântatul şi ascultatul muzicii se pot face fără nici un pericol. Eu ştiu însă că voi nu apreciaţi prea mult aceste metode simple ce vi le prezint, tocmai datorită simplităţii lor. Le veţi recunoaşte totuşi într-o bună zi valoarea. Până atunci, încercaţi însă să le puneţi în practică.

De mai multe ori pe zi, acordaţi cel puţin câteva minute acestui proces de introducere a liniştii în organism. Închideţi ochii, lăsaţi gândurile şi grijile zilnice deoparte, dirijaţi-le spre înalt, spre sursele vieţii ce hrănesc întreg universul. Atunci când simţiţi că puteţi opri şuvoiul de gânduri şi imagini ce vă străbat, pronunţaţi imediat cuvântul „mulţumesc". Iată cel mai simplu cuvânt care destinde totul, fiindcă mulţumind, intraţi în acord cu Cerul, ieşind din cercul strâmt al propriului eu, pătrunzând în pacea conştiinţei cosmice...Rămâneţi cât mai mult timp în această stare de linişte, iar când veţi reveni la normal, veţi simţi că elemente

noi şi foarte preţioase au pătruns în voi: calmul, luciditatea şi forţa. Şi fiindcă respiraţia constituie deopotrivă un factor de uşurare şi armonizare foarte important, pronunţând cuvântul „mulţumesc" încercaţi să aveţi o respiraţie regulată: inspiraţi aerul foarte profund şi expiraţi-l foarte lent, până ce plămânii se golesc complet.

Obişnuiţi-vă deci de mai multe ori pe zi să restabiliţi liniştea în fiinţa voastră. Chiar dacă nu veţi putea face acest lucru decât un minut sau două, este bine şi atât. Şi îl puteţi face chiar şi pe stradă, atunci când simţiţi o tulburare, o stare de indispoziţie. Aşezaţi-vă în faţa unei vitrine ca şi cum aţi privi în ea, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama ceea ce faceţi; închideţi ochii câteva secunde, încercând să vă izolaţi cu ajutorul gândului, legându-vă apoi de lumea armoniei şi a luminii. Continuaţi-vă apoi drumul...Veţi neutraliza astfel toţi curenţii negativi. Dacă vă lăsaţi însă demagnetizaţi şi otrăviţi, veţi pregăti terenul tuturor tulburărilor fizice şi psihice: încet, dar sigur, vă veţi pierde echilibrul, forţele, apoi vă veţi îmbolnăvi. Să nu vă faceţi cumva iluzii, oricare ar fi remediile ce le poate aduce ştiinţa, vor exista mereu viruşi şi microbi, aer poluat, alimente contrafăcute, mari tensiuni psihice vor continua să domnească în lume şi dacă nu vă veţi lua măsuri de protecţie, dacă nu vă veţi lega de armonie şi lumină, terenul pe care păşiţi va fi încet-încet minat şi veţi sări în aer.

Evident, problema constă în păstrarea acestei linişti după ce aţi reuşit să o obţineţi. Altminteri, la ce au fost bune toate aceste strădanii dacă veţi pierde imediat toate beneficiile? De îndată ce aţi introdus în voi liniştea, prin rugăciune, prin meditaţie, trebuie să fiţi vigilenţi să nu o lăsaţi să vă scape. Înţelegeţi-mă bine, scopul vieţii spirituale nu constă în încercarea de a restabili, o jumătate de oră sau o oră pe zi, legătura cu lumea liniştii şi a luminii, apoi să uitaţi de ea şi să vă antrenaţi din nou în dezordinea şi zgomotul existenţial...ca să reîncepeţi din nou mâine...nu, acest lucru nu are sens. Dimpotrivă, pacea, armonia pe care le gustaţi în timpul meditaţiilor trebuie să vă călăuzească întreaga zi, impregnându-vă toate faptele.

A venit timpul să nu vă mai purtaţi ca nişte copii care, obligaţi să stea câteva minute liniştiţi, pândesc momentul când vor putea să ţipe şi să gesticuleze din nou. Este normal ca liniştea şi imobilitatea să le joace copiilor un renghi, dar nu este normal în cazul vostru, şi chiar dacă sunteţi supuşi freamătului cotidian, trebuie să vă străduiţi să păstraţi liniştea în voi. Oare mă înţelegeţi?...

Nu trebuie să ne mulţumim însă numai cu înţelegerea. Trebuie să şi punem în practică cele înţelese. Pentru mulţi oameni există o întreagă lume între înţelegere şi aplicaţie. Ei înţeleg, înţeleg, dar când este cazul să realizeze ceva, nu o mai pot face. Or, în Ştiinţa Iniţiatică înţelegerea nu este separată de împlinire. Dacă nu obţineţi ceea ce pretindeţi că

aţi înţeles, înseamnă că nu aţi înţeles cu adevărat. Dacă aţi fi înţeles, aţi fi realizat. Da, pentru Iniţiaţi, a şti înseamnă a putea. Dacă nu puteţi, nu ştiţi, fiindcă anumite elemente lipsesc cunoaşterii voastre pentru a ajunge la împlinire.

Obţinerea liniştii interioare este un indiciu al evoluţiei fiinţelor. Numai acela care, datorită cunoaşterii adevărurilor iniţiatice, a ştiut să-şi pună ordine în el însuşi, a obţinut adevărata linişte. Şi nu numai că această linişte îi va deschide porţile iluminării, dar el însuşi va deveni o sursă de binecuvântare pentru întreaga omenire.

III

LĂSAȚI-VĂ GRIJILE LA UȘĂ

[illegible]

[illegible]

În momentele de linişte, încercaţi să vă desprindeţi cât mai mult de preocupările existenţei cotidiene, eliberând gândul, concentrându-l apoi spre idei şi imagini divine. Desigur, este greu, viaţa vă presează cu toate problemele ei de rezolvat de care nu puteţi scăpa: familia, prietenii, serviciul, casa, banii etc. Imediat ce închideţi ochii, vă apar întrebările, îndoielile, grijile, necazurile, regretele ivite care încep să vă acapareze. Nu trebuie însă să vă lăsaţi copleşiţi de ele, trebuie să vă străduiţi, eliberându-vă cel puţin câteva minute, pentru a gusta dintr-o altă viaţă.

Atunci când trebuie să intre într-o moschee, musulmanii se descalţă la uşa ei. Ei bine, aşa trebuie să procedaţi şi voi cu grijile voastre, ca să puteţi să vă liniştiţi: lăsaţi-le pentru moment afară. Apoi, le veţi prelua când ieşiţi, dacă ţineţi neapărat să o faceţi. Uneori, întâlnim persoane care nu pot trăi fără îngrijorări, existenţa nu are sens pentru ele dacă nu se agită, dacă nu se tulbură. Trebuie să ştie

că vor exista mereu necazuri şi griji, nu vor duce niciodată lipsa lor dar, din când în când, este bine să le mai şi uităm.

Cum să îi înţelegem pe oameni? Mulţi vin aici la Bonfin să participe la congresele noastre. După câteva zile observ că feţele unora se lungesc, se întunecă. Îi întreb ce se întâmplă cu ei: „Oh! îmi răspund, nu este normal... - Ce nu este normal? - Viaţa de aici. – Ah! De ce? Ce vedeţi anormal aici? – Ei bine, este prea multă linişte, este prea frumos, nu suntem obişnuiţi." Vedeţi, oamenii sunt atât de obişnuiţi să se agite încât atunci când li se oferă posibilitatea să trăiască câteva zile în linişte, ei consideră acest lucru anormal. Pentru ei viaţa înseamnă tracasare, neînţelegeri, conflicte. Dovada: în faţa conflictelor, a tragediilor, toţi spun : „Ce vrei bătrâne, aşa este viaţa!" Ei bine nu, nu aceasta este viaţa, este numai un grad inferior al ei. Nu aici se găseşte adevărata viaţă. Noi nu cunoaştem adevărata viaţă fiindcă nu am înţeles că trebuie să depunem eforturi ca să îi putem gusta frumuseţea, puritatea, lumina.

În toate epocile, în toate civilizaţiile, au existat cel puţin câteva fiinţe care au cunoscut această calitate a vieţii superioare; ele au descris-o, au oferit reguli, precepte, astfel ca toţi aceia care şi-o doresc să poată gusta din ea. Prima condiţie este să vă eliberaţi. Da, pare simplu. Nu trebuie să acceptaţi să fiţi mereu nervoşi, neliniştiţi, îngri-

joraţi. Oamenii sunt aceia care au făcut viaţa zgomotoasă, dezordonată, haotică, neliniştitoare. Dacă aţi cere părerea Inteligenţei Cosmice, ca să ştiţi cum a conceput ea viaţa, dacă aţi fi putut înţelege această viaţă, aţi fi văzut că depăşeşte tot ceea ce s-a putut imagina. De-a lungul veacurilor, oamenii au deformat, au pângărit, au masacrat viaţa pe care Creatorul le-a oferit-o. Ei continuă însă să o facă! Existenţa este astfel concepută încât omul se împovărează din ce în ce mai mult, fiindcă tentaţiile se înmulţesc: banii, prestigiul, mărirea, puterea, avuţiile, adică nişte poveri de care el va fi strivit.

De aceea este folositor uneori să vă retrageţi câteva zile, să scăpaţi de preocupări, de griji. Veţi spune: „Dacă căutăm să scăpăm totuşi de probleme, nu le vom rezolva niciodată!" Ah, tocmai aici vă înşelaţi. Obsesia rezolvării lor nu vă conduce la o clarificare; dimpotrivă, le veţi întreţine şi mai mult timp. Da, dacă nu veţi ajunge la o rezolvare, în loc să le amânaţi, le veţi considera minunate, le mângâiaţi, le alintaţi, le sărutaţi întreaga zi: iar ele cresc şi se hrănesc pe spinarea voastră, punându-vă la pământ.

Încercaţi să vă uitaţi totuşi grijile pentru o clipă. Veţi oferi astfel celulelor răgazul să se refacă, să se înarmeze şi să se descotorosească de toate toxinele aduse de aceste gânduri. Atunci când ne înfuriem, ne intoxicăm, sângele se încarcă cu impurităţi şi pentru a le putea elimina din organism,

trebuie să acordăm puţin răgaz celulelor; dacă ele sunt asaltate fără încetare, nu vor avea timp să scape de otrăvuri. Aşa este! Când vă veţi hotărî să vă detaşaţi puţin, oferind lucrătorilor Cerului, prietenilor din înalt, posibilitatea de a repara, de a ajusta, de a echilibra lucrurile? Eu vă văd copleşiţi mereu de necazuri, de tristeţi... câtă iubire! Sau mai degrabă, o legătură puternică de care nu vă puteţi dezlipi!

De acum înainte, încercaţi să înţelegeţi momentele de linişte ca pe o ocazie de a vă lăsa gândurile şi sentimentele în pace. Bineînţeles, vom găsi mereu în noi lucrători care îşi fac lucrarea lor de organizare, de armonizare, dar atât timp cât nu suntem calmi, liniştiţi, cât nu suntem cuprinşi de linişte, îi deranjăm. Liniştea trebuie să fie, mai întâi, un repaus, un răgaz, pentru îndepărtarea tuturor condiţiilor nefavorabile ce se opun activităţii lucrătorilor celeşti din noi.

Puneţi-vă deci grijile deoparte, într-un colţ, uitaţi-le, şi foarte repede, datorită lucrării voastre interioare, veţi primi o lumină ce vă va permite să găsiţi soluţia. Afirmăm adesea că noaptea este un sfetnic bun. Da, pentru că în timpul somnului uităm totul, dar subconştientul nostru lucrează, permiţându-ne să vedem apoi mult mai clar şi să găsim soluţii. De ce nu puteţi face conştient acest lucru, cel puţin o oră? Da, numai o oră, lăsaţi-vă preocupările la uşa de la intrare, ca şi cum v-aţi lăsa pantofii, şi pătrundeţi în sanctuarul vostru interior.

IV

UN EXERCIȚIU: SĂ MÂNCĂM ÎN LINIȘTE

[illegible] celulelor [illegible] alte funcții, nu vor avea timp suficient de odihnă. Apoi [illegible] să vă [illegible] să digerați rapid [illegible]. Detaliul, practic [illegible] de a repeta ce simțiți, de a [illegible]? [illegible] să vă vedeți capabili [illegible] grabă, o legătură plăcută [illegible] toți.

De acum înainte, încercați [illegible] de liniște ca să [illegible] de a vă lăsa gândurile în [illegible]. Mulțumitele, veți găsi mereu în [illegible] care își fac lucrarea lor de organizare, de armonizare, dar [illegible] suntem calmi, liniștiți, [illegible] de liniște și destindere. Liniștea trebuie să fie, mai întâi, un repaus, un răgaz pentru îndepărtarea tuturor condițiilor nefavorabile ce se opun activității lucrătorilor celulari [illegible].

Puneți-vă [illegible] grijile deoparte, într-un colț, [illegible] și [illegible] repede, [illegible] voastre interioare [illegible] centrului [illegible] va putea să [illegible] soluția. [illegible] ca mâncarea este un [illegible] bun. Da, pentru că în timpul [illegible] din subconștientul nostru [illegible] gândurile [illegible] vedem apoi mult mai clar și să găsim soluția. De ce nu puteți face [illegible] acest lucru [illegible]? [illegible] la masă de la [illegible], [illegible] și cum veți [illegible] și [illegible] în [illegible] vostru [illegible].

Oamenii se plâng din ce în ce mai mult de ritmul accelerat al vieţii, de aerul poluat, de hrana contaminată, de produsele toxice şi este adevărat că au motive să se plângă! Viaţa este grea şi uneori chiar obositoare... Nu trebuie însă să acuzăm mereu viaţa, deseori suntem vinovaţi noi înşine de starea în care am ajuns. De exemplu, nu observăm că numeroase anomalii apar din cauza modului în care ne hrănim, a condiţiilor în care mâncăm... Or, tocmai în acest caz sunt multe lucruri de observat şi de corectat. Vi le-am menţionat de atâtea ori! Nu este atât de important ceea ce mâncaţi, este mult mai importantă starea în care mâncaţi şi atenţia pe care o acordaţi hranei.

Ce înseamnă să mâncăm? Să introducem în organismul nostru materiale ce vor intra în construcţia corpului nostru fizic, dar deopotrivă şi a corpurilor noastre subtile. Este foarte important însă să îndeplinim acest act al vieţii zilnice, de mai

multe ori pe zi, într-o stare de pace şi armonie. Această stare se pregăteşte prin linişte, prin meditaţie. De aceea eu insist mereu asupra meditaţiilor înaintea meselor. Eu ştiu că acesta nu este un lucru obişnuit. Poate că nu veţi întâlni nicăieri în lume oameni care păstrează atât timp un moment de linişte înaintea mesei. Cei mai mulţi nu rostesc nici măcar o rugăciune; se apleacă imediat asupra hranei, o înghit discutând, certându-se, trăgând feţele de masă, şi de aceea nu primesc de aici mari foloase. Ei nu absorb decât elementele grosiere ale hranei; toate elementele subtile, eterice, le rămân străine, necunoscute.

Pentru o bună nutriţie este esenţial să ne hrănim într-o stare de armonie. De aceea, noi pregătim prin cântece această linişte în care vom lua masa. Datorită acestor cântece ne calmăm, ne armonizăm. Atunci când ne aşezăm la masă, suntem deseori preocupaţi, nervoşi, agitaţi. Aceasta nu este o stare recomandabilă în care să începem masa. Chiar dacă mâncăm în linişte, în sinea noastră ne găsim mai mult sau mai puţin în dezordine. Meditaţia ne ajută să ne liniştim, dar cântecul ne poate ajuta mai mult, fiindcă această armonie pe care o realizăm în noi înşine, pentru a ne exprima, produce în noi o stare vibratorie de care beneficiem primii.

Dar meditaţia, cântecele, rugăciunea, nu sunt singurele condiţii suficiente pentru o alimentaţie corectă. Pe tot parcursul mesei trebuie să păstrăm

liniştea: să nu vorbim şi să nu provocăm cel mai mic zgomot, lovind vesela. Da, este important, deoarece făcând zgomot îi deranjăm pe ceilalți. Chiar dacă nu sunt conştienți şi nu se plâng, zgomotul farfuriilor pe care le ciocnim nu oferă condiții optime celor ce mănâncă alături de noi. S-ar putea ca cineva, aşezat alături de voi, să fie aproape de găsirea unor soluții la una din problemele ce-l frământă sau tocmai să primească binecuvântarea Cerului. Nu-l deranjați, pentru ca el să poată profita din plin de aceste momente. Cum nu putem şti pe cine vizitează Spiritul, şi cine este cel mai demn să-L primească, trebuie să avem umilința de a-i lăsa pe ceilalți liberi, ca să poată intra în contact cu El.

A nu face zgomot, presupune înainte de toate a fi atenți la obiectele din fața noastră, la felul în care sunt aşezate, la distanța dintre ele, şi apoi a fi capabili să ne controlăm gesturile pentru a nu lovi aceste obiecte, deplasându-le sau lăsându-le să cadă cu stângăcie. Astfel, atunci când ne este sete, trebuie să luăm paharul sau sticla de apă evaluând corect distanța pentru a nu le ciocni de farfurie, sau de un alt obiect aflat pe masă. Ei da, aparent sunt detalii puțin importante, dar dacă le luați în serios, veți ajunge într-o zi să faceți gesturi atât de naturale încât veți crea impresia că întregul corp dansează. Da, există asemenea ființe: ele nu fac gesturi studiate, nu iau o anumită înfățişare şi totuşi, atunci când merg sau când ating obiectele, ai impresia că dansează.

Cât despre aceia care nu doresc să ia în serios aceste detalii, înseamnă că ei nu au o viziune corectă asupra lucrurilor, fiindcă aceste exerciţii de atenţie şi autocontrol nu se referă doar la mâncare, ci se reflectă în toate celelalte activităţi ale vieţii zilnice; ele pot, în anumite circumstanţe, să vă salveze chiar viaţa. Da, dacă oamenii ar deveni mai conştienţi, mai atenţi, mai stăpâni pe ei înşişi, ar suferi mai puţine accidente de muncă şi, mai ales, mai puţine accidente rutiere.

Să ne referim numai la accidentele de maşină ce provoacă anual moartea şi rănirea a mii de persoane. Există atâtea reguli şi indicaţii pentru şoferi încât accidentele n-ar trebui să se producă. Dacă se produc, înseamnă că oamenii nu sunt îndeajuns de pregătiţi în viaţa zilnică să gândească, să fie prudenţi, atenţi, la obiectele din jurul lor. Atunci când se urcă la volan, ei conduc ca şi cum ar fi singuri pe drum, devenind neatenţi, un fel de „nu-mi pasă". Plouă, este ceaţă, nu-i nimic, ei continuă să conducă în viteză. Mai sunt şi alte maşini, cu atât mai rău pentru ele, ei se poartă ca şi cum ar fi singuri pe drum. Există copaci, gropi, ziduri, dar ei nu gândesc pentru că nu au învăţat să ţină cont de ceea ce există în faţa lor, în jurul lor, la o oarecare distanţă de ei... Ei bine, tocmai mesele sunt o ocazie de a învăţa. Zilnic, de mai multe ori pe zi, aveţi această ocazie. Exersându-vă să manevraţi obiectele cu siguranţă, fără zgomot, veţi dobândi

această atenție și stăpânire de sine atât de indispensabile vieții voastre și a celor din jur.

Dar aceasta nu înseamnă totul: stăpânirea de sine pe care o câștigați astfel nu vă ajută numai să vă controlați gesturile, ci vă ajută în egală măsură să vă controlați cuvintele, reacțiile față de anturaj, să deveniți mai puțin neîndemânatici, mai psihologi; veți face mai puține gafe, deci veți regreta și veți repara mai puțin, veți face bine peste tot în jurul vostru.

Când ajungeți să mutați un obiect cu armonie, declanșați deja în voi forțe binefăcătoare ce vor acționa favorabil și asupra celorlalți. De aceea, dacă vă interesează magia, nu o căutați în ritualuri sau vrăjitorii, ea este aici, foarte aproape de voi, în gesturile voastre. În ziua în care veți învăța să vă controlați gesturile veți deveni un adevărat mag alb. Adevărata magie nu constă în a acționa asupra celorlalți ci, înainte de toate, înseamnă a acționa asupra ta însuți: ea se bazează pe gesturile cele mai neînsemnate ale vieții cotidiene. Dacă nu începeți prin a vă controla gesturile, nu veți cunoaște magia albă. Din contră, puteți fi siguri că sunteți neîncetat expuși magiei negre și fiți atenți, fiindcă veți fi mereu primii care veți recolta binele și răul provocate de gesturile pe care le-ați făcut, chiar dacă le-ați făcut inconștient.

Dacă veți ajunge să vă controlați din ce în ce mai bine gesturile, sentimentele, gândurile, vă veți modifica destinul, deoarece destinul nostru depinde

de controlul pe care suntem capabili să îl exercităm asupra tuturor faptelor noastre. Ce este cu adevărat un Maestru? Este o ființă care a reușit să controleze totul în ea, în diferitele planuri, fizic, astral, mental. În acel moment, forțele naturii i se supun, spiritele la fel, chiar și animalele, plantele și pietrele îl ascultă. Aceasta reprezintă adevărata stăpânire de sine, adevărata măreție.

Să revenim însă la nutriție. Obișnuindu-vă să mâncați în liniște, veți constata curând că apar mari modificări. După masă, vă veți simți plini de energie, numai pentru că ați acceptat să vă controlați gesturile și să nu vorbiți. Chiar și gândirea vă va fi mai liberă, ați reușit să o întăriți, fiindcă ați renunțat să mai vorbiți.

Pe moment, bineînțeles, nu este totul pus la punct, deoarece chiar tăcând, vă hrăniți având aceeași atitudine interioară ca și atunci când sporovăiți fără încetare. Veți continua să vă gândiți la necazuri, la dușmănii, și nu veți face astfel o lucrare benefică asupra voastră. Liniștea este condiția ce pregătește terenul pentru o lucrare, și nu lucrarea însăși. Adevărata lucrare este concentrarea liberă asupra bunătății nemăsurate a Domnului care a pus atâtea binefaceri în hrană. Așa cum v-am cerut, voi mâncați în liniște ca să-mi faceți plăcere, dar gândul vostru hoinărește, nu este aici, se opune acestei lucrări pe care nu o agreează, eu observ toate acestea... Este bine că vreți să îmi faceți plăcere,

dar acest mod de a vă hrăni trebuie să îl adoptați pentru voi înșivă și nu pentru mine. Deocamdată nu ați realizat încă ceea ce este mai important.

Hrana înseamnă forțe, materiale ce nu vin doar de la pământ, ci din întreg universul. Alimentele, legumele, fructele sunt energii ce se materializează exact cum spiritul copilului se materializează în sânul mamei sale. O ființă umană este înainte de toate un spirit, dar pentru a fi prezent și a acționa pe pământ, acesta trebuie să se încarneze. El nu poate face nimic în planul material dacă nu posedă un corp fizic. Același lucru se întâmplă și cu animalele și cu plantele: ele sunt entități; cu toate că nu sunt la fel de evoluate ca spiritul uman, plantele sunt entități venite să se încarneze. Când mâncăm, ne hrănim cu corpul acestor entități, corp ce este impregnat de calitățile lor. Deci, vedeți, hrana reprezintă mult mai mult decât ne putem închipui. În timpul iernii, nu vedem nimic, pământul este gol, apoi într-o zi câmpul se acoperă de cereale sau de legume, pomii se încarcă de fructe. Unde erau în iarnă elementele ce le permit deodată fructelor să fie vizibile, palpabile?...

Există elemente care vin din spațiu și chiar din întregul univers pe care le absorbim odată cu hrana. Ele ajung la noi pline de viața cosmică, și este important să le primim fiind conștienți că ele vor forma substanța corpurilor noastre fizic și psihic. Trebuie să fim deci vigilenți, cu atât mai mult cu cât această hrană impregnată de viața

universală se impregnează şi cu vorbele pe care le rostim, cu sentimentele şi gândurile noastre. Acela care mănâncă furios, blestemându-i pe ceilalţi, gândind urât despre ei, nu bănuieşte că este pe cale să impregneze alimentele cu particule otrăvite şi că, absorbindu-le, se va otrăvi pe sine. Nu este suficient numai să nu vorbim: dacă mâncăm nutrind gânduri şi sentimente ostile şi răutăcioase la adresa aproapelui nostru, rezultatul va fi tot negativ.

Pentru a primi toate binefacerile hranei, trebuie să introducem în ea elemente luminoase şi veşnice, şi aici gândul joacă un rol important. Încercaţi deci să vă relaxaţi în timpul mesei şi să vă îndepărtaţi gândurile, chiar şi cele care se referă la linişte. Nu trebuie să fiţi preocupaţi nici măcar de ideea de a nu vorbi sau de a nu face vreun zgomot. Trebuie să fiţi liberi pentru a vă concentra atenţia asupra hranei orientând spre ea razele iubirii voastre. Atunci se va produce separarea materiei de energie: materia se va dezintegra, în timp ce energia va pătrunde în voi şi astfel o veţi putea folosi.

Nutriţia nu este altceva decât un proces de dezintegrare a materiei. Cu milioane de ani înainte ca fizicienii să pună la punct fisiunea atomului, fiinţa umană a provocat în ea însăşi acest fenomen. Diferenţa dintre fisiunea atomului şi nutriţie constă doar în cantitatea de materie. A mânca înseamnă a învăţa să dezintegrezi materia şi să repartizezi energia astfel extrasă în întreg organismul: plămâni, creier, inimă... Mestecarea lentă şi îndelungată a

alimentelor reprezintă o primă etapă a acestei dezintegrări. A doua etapă este lucrarea gândului care, asemenea unei raze de mare putere, reușește să pătrundă până în inima materiei, pentru a elibera energiile cele mai subtile, întreținând cu ajutorul lor lucrarea sufletului și a spiritului.

Pentru a alimenta puritatea, bunătatea, înțelepciunea și toate calitățile noastre, avem nevoie de energii determinate. Pentru munca manuală avem nevoie de un anumit fel de energie. Pentru activitatea intelectuală, studiu, concentrare, este necesară o altă formă de energie. Pentru lucrarea spirituală, o alta... Și doar în liniște putem capta energiile psihice cele mai subtile ce pot fi utilizate pentru o lucrare spirituală.

Adăpostim în noi excelenți chimiști care au ca menire să adune și să distribuie elementele ce ne sunt necesare pentru a ne putea îndeplini diferite sarcini. Dar, trebuie să acceptăm existența acestor chimiști și să le acordăm tot respectul, deoarece ei sunt aceia care dețin secretul energiilor vitale, știind să le repartizeze între diferiți centri, asigurându-le acestora aprovizionarea și funcționarea. Atunci când distribuția este bine făcută și fiecare centru este corect alimentat, totul funcționează perfect.

Pentru a primi din hrană energiile cele mai subtile pe care nu le poate extrage sistemul digestiv singur, trebuie să învățăm să mâncăm în liniște, dar mai ales să mâncăm cu iubire. Iubirea este cea care vă va permite să extrageți din alimente o energie ce

va urca foarte sus în voi: în acel moment o veți putea utiliza pentru lucrarea voastră spirituală, astfel ca forțele psihice să poată acționa asupra hranei și să o transforme în puritate, în lumină, în cunoaștere*.

* Despre nutriție, puteți consulta vol. XVI Opere Complete, „Hrani Yoga" și vol. 204 din colecția Izvor: „Yoga nutriției".

V

LINIŞTEA, REZERVOR DE ENERGII

La ora actuală întreaga lumea se simte obligată să alerge, să se zbată, fiindcă trebuie să producă din ce în ce mai mult ca să vândă şi să cumpere din ce în ce mai mult... Se pare că acest lucru ajută economia! Iată că, în interesul economiei, oamenii sunt epuizaţi şi astfel economia va înflori, se va dezvolta, în timp ce oamenii devin extenuaţi, istoviţi şi cad la pământ: ei îşi distrug sistemul nervos, dar şi inima, stomacul, plămânii vor suferi la fel, deoarece toată această activitate productivă, acest consum accelerat antrenează o poluare ce otrăveşte atmosfera, mările, pădurile, apa, pământul, hrana. Ei bine, după părerea mea, aceste lucruri nu sunt inteligente, înţelepte. O aşa zisă „economie" ce risipeşte, ce distruge, ce murdăreşte, poate fi oare considerată o economie adevărată? De aceea trebuie să găsim mijlocul să restabilim echilibrul, să îi reîncărcăm pe oameni cu energie pură.

Ca să ne încărcăm, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să învăţăm să ne oprim. Da, în timpul zilei din când în când trebuie să facem o pauză, să oprim alergătura, mişcarea, vorbele. Altfel, ar fi ca şi cum aţi lăsa deschise toate robinetele de apă, de gaz sau curentul electric: în curând nu va mai rămâne nimic, toată energia s-a scurs. Imobilitatea, liniştea ne servesc la umplerea rezervoarelor. Atunci, ori de câte ori veţi putea, opriţi-vă puţin, închideţi ochii, legaţi-vă la Sursa energiei şi a luminii: după câteva minute, vă veţi simţi reîncărcaţi şi veţi putea efectua lucrări mai deosebite, fără a vă epuiza rezervele.

Când ne reunim să meditām în linişte, noi facem aceleaşi exerciţii: captăm, apoi acumulăm energii spirituale care ne întâlnesc şi care ne vor ajuta în activitatea noastră. Dar pentru ca exerciţiul să reuşească, trebuie să învăţaţi să rămâneţi complet nemişcaţi, să nu se audă nici o lovitură sau scârţiitură; mai întâi, fiindcă liniştea nu trebuie tulburată de nici un zgomot, nici chiar cel mai imperceptibil, şi apoi, deoarece neştiind să rămânem complet imobili, ne vom pierde energiile. Înaintea meditaţiei, mişcaţi-vă cât vreţi, dar în timpul ei nu mai faceţi nici mai mic zgomot, altminteri nu veţi ajunge niciodată să vă concentraţi energiile pentru lucrarea spirituală.

Veţi spune că vă mişcaţi fiindcă vă gâdilă furnicile pe picioare. Este posibil, dar dacă nu vă veţi putea stăpâni aceste „furnici", oare cum veţi

domoli fiarele sălbatice din viaţă? Sarcina discipolului unei Şcoli Iniţiatice este tocmai aceea de a învăţa cum să se domine, să se stăpânească, ca să poată pătrunde în lumea liniştii şi armoniei, fiindcă numai atunci vă veţi simţi magnetizaţi, plini de forţe, gata să începeţi munca: dintr-o singură lovitură, rezervoarele vi se vor umple, bateriile vi se vor încărca.

De ce sunt inactive aparatele noastre spirituale? Fiindcă ele nu primesc energii susceptibile să le pună în mişcare. Dacă veţi pune apă sau vin în motorul maşinii, veţi rămâne pe loc; dacă nu veţi pune televizorul în priză, nu veţi vedea nimic, fiecare aparat având nevoie de o sursă de energie proprie ca să poată funcţiona. La fel se întâmplă şi cu aparatele noastre spirituale. Ele nu pot funcţiona decât cu ajutorul curenţilor de energie pură şi luminoasă pe care noi ajungem să îi punem în mişcare atunci când intrăm în contact cu tărâmul liniştii.

Trebuie să mai fiţi atenţi ca eforturile ce le faceţi pentru realizarea liniştii şi imobilităţii să nu vă aducă tensiuni. Da, de multe ori liniştea este însoţită de tensiune, fiindcă adesea ne crispăm ca să nu facem zgomot. Nu, trebuie să ne destindem ca să eliberăm gândul, deoarece numai în această situaţie el va lucra aşa cum trebuie. Pentru aceasta, urmăriţi-vă cu atenţie mâinile, fiindcă tocmai când credeţi că sunteţi relaxaţi, mâinile vă rămân adesea încleştate. Mâinile exprimă mai mult decât orice

altă parte a corpului starea noastră interioară. Priviţi numai cum agită oamenii mâinile atunci când vorbesc... Şi chiar atunci când nu vorbesc, ei şi le încrucişează, le desfac, ating fără rost obiectele, se scarpină, mâzgălesc, zdrăngănesc. Este un lucru destul de greu să reuşeşti să-ţi imobilizezi şi să-ţi destinzi mâinile. De aceea, observaţi-vă cu atenţie mâinile: dacă veţi reuşi să le destindeţi aşa cum trebuie, veţi simţi o stare de bine până la nivelul plexului solar.

Trebuie să învăţăm să folosim aceste energii, pe care le-am captat în linişte, nu numai pentru noi înşine, ci adunându-le, ca să le dirijăm spre binele omenirii: să proiectăm în lume unde armonioase, curenţi puternici ce vor fi captaţi de toţi aceia care vibrează la unison cu acest ideal al Împărăţiei Domnului pe pământ, trezindu-le conştiinţa, într-o bună zi, către această lucrare.

Acum câţiva ani, cercetătorii au încercat să pună la punct un proiect de baterie electrică ce folosea nisipul deşertului. Ei se gândeau că mulţumită acestui proiect vor putea alimenta ţări întregi cu energie electrică. Nu ştiu în ce stadiu se mai află acest proiect... În orice caz, ceea ce mă interesează pe mine personal este analogia ce există între fenomenele lumii fizice şi cele ale lumilor psihică şi spirituală. Şi îi zăresc pe oameni ca pe nişte fire de nisip din deşert ce se pot aduna, construind o baterie ce-şi va descărca binefacerile în lumea întreagă. Dar, din nefericire, aceasta este ultima lor preocu-

pare. Ei îşi folosesc mai degrabă energiile unii împotriva celorlalţi; nu le trece deloc prin cap să întrevadă posibilitatea de a concentra aceste energii, producând o forţă unică, o lumină formidabilă ce ar ajuta întreaga lume; nu, ei nu întrevăd acest lucru, iar dacă le veţi vorbi despre aceasta, vor rămâne uimiţi. Ei bine, trebuie să ştie că una dintre cele mai importante legi ce trebuie cunoscută este aceea că destinul lor depinde de felul cum îşi folosesc propriile energii, în ce direcţie şi le îndreaptă.

Oamenii gândesc că au toate drepturile să-şi folosească energiile la întâmplare, risipindu-le după bunul lor plac. Ei nu, aceste energii sunt preţioase. Inteligenţa Cosmică nu tolerează risipirea lor, iar oamenii vor da socoteală într-o bună zi de felul cum le-au folosit, în ce direcţie, pentru ce motiv şi în ce scop.

Trebuie să îi luminăm deci pe oameni, să le arătăm unde le este interesul, unde le stă salvarea... Dar vor ei, oare, să înţeleagă acest lucru? Ei au nevoie mereu de scuze, ca să justifice comportamentul lor egoist şi lipsit de înţelepciune. Dacă i-am putea face să înţeleagă că teoria fără practică rămâne inutilă! Orice le-am spune, ei ascultă, înregistrează, înţeleg chiar, dar nu fac nimic. Cunoaşterea este necesară, dar esenţialul constă în posibilitatea de a o folosi bine.

Imediat ce veţi deprinde vreunul dintre adevărurile Ştiinţei Iniţiatice, trebuie să vă preocupaţi să îl puneţi în practică, deci să vă puneţi voinţa

la treabă. Da, voinţa joacă un rol foarte important în viaţa adevăratului Iniţiat. Şi tocmai aici ei diferă mult de intelectualii care citesc foarte mult, acumulând cunoştinţe pe care nu le folosesc... decât să-şi impresioneze semenii! A venit vremea să folosiţi aceste cunoştinţe pentru a transforma şi schimba în bine lucrurile, să faceţi în voi înşivă ceva, căci neplăcerile vieţii vă vor obliga s-o faceţi. Vă veţi rătăci la dreapta, la stânga, smulgându-vă părul din cap. Da, a-ţi smulge părul înseamnă a face ceva!

V-am tot repetat că gândurile şi sentimentele formează un „egregor", adică o fiinţă spirituală extrem de puternică. De-a lungul veacurilor, datorită legăturii dintre noi, a consimţământului mutual, a dorinţei de a lucra împreună pentru Împărăţia Domnului, formăm şi noi un egregor care se hrăneşte, se întăreşte şi acţionează pentru binele întregi lumi. Deci, hotărâţi-vă ca în timpul meditaţiilor să lucraţi ca să puteţi emite şi propaga iubirea şi lumina în lume; într-o zi, numele vostru va sta înscris în cartea Vieţii Veşnice.

Vă spun cu sinceritate că, peste ani, când vă veţi analiza crâmpeie din viaţa voastră, veţi recunoaşte că momentele petrecute în meditaţii, în cântece, în rugăciuni, în linişte, în Fraternitate, au reprezentat cele mai preţioase clipe ale vieţii voastre. Deocamdată nu le vedeţi şi nici nu le simţiţi, dar într-o bună zi, când veţi vedea mai limpede lucrurile, veţi înţelege la ce fel de lucrare

aţi contribuit. În acel moment, veţi exclama: „Lăudat fie Domnul! Binecuvântat să fie numele Său, pentru că mi-a oferit prilejul să particip la această măreaţă operă!” Veţi fi uimiţi când vi se vor arăta consecinţele, rezultatele, frumuseţea acestei activităţi, minunile ce s-au produs în lume datorită ei. Fiindcă această lucrare la care vă cer să participaţi a fost deja declanşată în înalt de către îngeri şi divinităţi; iar pe pământ, noi dorim numai să deschidem o uşă, dăruindu-ne energiile, astfel ca această lucrare divină să poată coborî ca să se împlinească deopotrivă şi în planul fizic.

VI

LOCUITORII LINIȘTII

Avem nevoie de linişte şi, mai ales, de liniştea naturii, pentru că în natură ne aflăm rădăcinile. Atunci când suntem singuri în pădure, la munte, se întâmplă să ne simţim transportaţi într-un trecut îndepărtat, când omul trăia în comuniune cu forţele şi spiritele naturii. Şi chiar dacă în acele momente auzim ciripitul păsărilor sau un zgomot de cascadă, simţim că acele sonorităţi contribuie la împlinirea liniştii. Ele nu o distrug ci, dimpotrivă, o accentuează. Fiindcă uneori nu conştientizăm liniştea, nu îi acordăm atenţie. Lipseşte un zgomot ca acela făcut de o cracă ruptă, ca ţipătul unei păsări sau căderea unei pietre, pentru a verifica deodată cu intensitate senzaţia de linişte. Chiar zgomotul surd al valurilor nu distruge profunzimea liniştii mării sau a oceanului.

Mulţi oameni confundă liniştea cu singurătatea, şi de aceea se tem de linişte: le este teamă să fie singuri. În realitate, liniştea este un ţinut

locuit. Dacă doriţi să nu rămâneţi vreodată săraci sau singuri, căutaţi liniştea. Fiindcă adevărata linişte este populată de nenumărate entităţi. Creatorul a plasat peste tot locuitori: în pădure, în lacuri, în oceane, în munţi şi chiar sub pământ...Chiar şi focul este populat, şi eterul, şi stelele, totul.

Din nefericire, zgomotul civilizaţiei care ajunge încet-încet să invadeze totul şi existenţa din ce în ce mai materialistă şi banală a oamenilor au creat condiţii nefavorabile manifestării entităţilor lumii invizibile, deoarece ele se îndepărtează cât pot de mult de aceste locuri ocupate de oameni. Şi nu pentru că nu i-ar iubi pe oameni, dar cum ar putea ele să rămână în aceste ţinuturi pe care oamenii nu încetează să le tulbure, să le jefuiască, prin lipsa lor de respect, prin grosolănia şi violenţa lor?...Ele se retrag din ce în ce mai mult în regiuni inaccesibile omenirii...Acest fapt l-am verificat deja. Am văzut astfel în Statele Unite, în parcul Yosemite, copaci minunaţi ce aveau peste 4000 de ani, dar care nu mai erau locuiţi: spiritele plecaseră pentru că erau prea mulţi vizitatori, prea mult zgomot, prea multă agitaţie, fiind nevoite să părăsească acele regiuni atât de frumoase. O creatură trăieşte aproape în fiecare copac, dar în acel parc copacii giganţi nu erau nici vii, nici expresivi, fiindcă nu erau locuiţi. Asemenea înţelepţilor care se izolează în deşert, în munţi sau grote, ca să scape de zgomot şi de agitaţia oamenilor inconştienţi, spiritele luminoase ale naturii se refugiază în locuri pe care oamenii nu le-

au putut încă murdări şi tulbura. Veţi spune: „Dar ele sunt slabe, nu pot nimic să suporte!" Credeţi ceea ce vreţi.

În majoritatea mitologiilor, muntele este prezentat ca un tărâm al zeilor. Acest lucru poate fi considerat ca un simbol, dar şi ca o realitate: vârfurile înalte ale munţilor sunt ca nişte antene cu ajutorul cărora pământul atinge Cerul, şi de aceea ele sunt locuite de entităţi foarte pure şi puternice. Cu cât omul urcă pe munte, cu atât mai mult întâlneşte liniştea, iar în această linişte el descoperă originea lucrurilor, se uneşte cu Cauza Primordială, pătrunde în oceanul lumii divine.

Din păcate, în zilele noastre, cu perfecţiunea la care au ajuns mijloacele de transport, vedem din ce în ce mai des oameni care merg la munte; acest lucru a devenit ca o modă; ei practică sporturile de iarnă ca să se distreze, să se amuze şi apoi să povestească că au reuşit să coboare o anumită pantă, că au escaladat un anumit vârf...Şi în loc să respecte liniştea muntelui, să se lase influenţaţi de ea pentru a descoperi stări de conştiinţă superioare, ei se comportă ca în orice loc de pe pământ: îşi aduc vinul, jambonul, ţigările, muzica cacofonică şi strigă, glumesc, se ceartă...ca şi cum nu ar exista şi alte locuri pentru a chefui şi a face zgomot! Ei îi deranjează astfel enorm pe locuitorii acestor regiuni.

Nimeni nu le spune însă oamenilor că prin neatenţia lor, prin lipsa de respect, ei tulbură

atmosfera şi deranjează toate creaturile. Dacă acest fapt se prelungeşte, într-o bună zi toate entităţile vor pleca acolo unde vor găsi într-adevăr liniştea, acolo unde oamenii au foarte greu acces. De îndată ce ele s-au îndepărtat de acele ţinuturi unde locuiau, misterul şi caracterul sacru dispar odată cu ele, locurile nu mai sunt impregnate de lumină şi forţă spirituală, iar acest fapt este regretabil.

Iată că este foarte clar, dacă nu mergeţi la munte într-o stare de spirit convenabilă, creaturile invizibile îşi iau măsuri de precauţie, îndepărtându-se, iar voi nu veţi primi nimic de la ele. De aceea reveniţi acasă la fel de limitaţi şi mărginiţi ca înainte; iar această scurtă vacanţă nu poate fi binefăcătoare sănătăţii voastre fiindcă starea fizică depinde mult de cea psihică.

La ce vă foloseşte să urcaţi din greu până în vârful muntelui, dacă nu puteţi reveni mai puri, mai puternici, mai nobili şi mai sănătoşi?...dacă nu aţi înţeles că escaladarea munţilor fizici este o imagine a căţăratului pe munţii spirituali?...A urca şi a coborî...A urca înseamnă a te despărţi încet-încet de tot ceea ce te incomodează, te împovărează, pentru a găsi liniştea, puritatea, lumina, imensitatea şi pentru a simţi ordinea divină instalându-se în tine însuţi...Cât despre coborâre, nici măcar nu mai este nevoie să explic în detaliu ce reprezintă, pentru că aţi înţeles: este revenirea zgomotului în gânduri

şi sentimente, revenirea agitaţiei, a dezordinii, a incertitudinilor interioare. Iată cum învăţăm să citim marea carte a naturii: obişnuindu-ne să îi descifrăm diferitele sale manifestări.

Indiferent unde călătoriţi, la munte, în păduri, pe malurile lacurilor sau ale oceanelor, dacă vreţi să vă comportaţi ca nişte copii ai Domnului care aspiră la o viaţă mai subtilă, mai luminoasă, va trebui să deveniţi conştienţi de prezenţa creaturilor eterice care trăiesc acolo. Apropiaţi-vă de ele cu respect şi pioşenie, salutaţi-le mai întâi, mărturisiţi-vă prietenia, iubirea şi rugaţi-le să vă binecuvânteze. Aceste creaturi care vă zăresc de departe sunt atât de fermecate de atitudinea voastră încât sunt pregătite să reverse asupra voastră pacea, lumina, energia pură. Vă veţi simţi atunci scăldaţi, învăluiţi în iubire şi fascinaţi de aceste entităţi spirituale, şi când veţi coborî la vale, în oraşe, veţi aduce cu voi toate aceste bogăţii, dar şi revelaţii, idei mai largi, mai vaste.

În sfârşit, veţi avea apoi bucuria să ştiţi că aţi contribuit la menţinerea în anumite ţinuturi a locuitorilor cereşti ce le populează sau să atrageţi chiar prezenţe noi. Da, să nu uitaţi niciodată că numai în linişte puteţi pregăti condiţii prielnice manifestării entităţilor divine, deoarece aceste entităţi au nevoie de linişte, ele aşteaptă mereu

condiţii favorabile pe care oamenii le oferă foarte rar. De acum înainte, învăţaţi să iubiţi această linişte, gândiţi-vă cum să creaţi în jurul vostru o atmosferă spirituală de linişte şi armonie pentru a pregăti venirea fiinţelor luminoase şi puternice.

VII

ARMONIA, CONDIȚIE A LINIȘTII INTERIOARE

[illegible]

Nu veţi ajunge să obţineţi cu adevărat liniştea interioară decât atunci când veţi începe să lucraţi asupra armoniei. Zilnic, poate de mai multe ori pe zi, opriţi-vă să observaţi ce se întâmplă în interiorul vostru, şi de îndată ce observaţi cea mai mică tulburare, cel mai mic dezacord, străduiţi-vă să îl remediaţi. Dacă nu, în momentul în care veţi dori să meditaţi şi să găsiţi liniştea, nu veţi reuşi, veţi simţi câteva scârţâituri, o harababură. Liniştea interioară este o stare greu de atins. Întreaga zi trebuie să ne străduim pentru a-i crea condiţii, iar armonia este cu adevărat prima dintre aceste condiţii.

Observaţi-vă, este uşor. Dacă simţiţi că deveniţi nervoşi, nerăbdători, iritaţi faţă de cei din jur, este inutil să încercaţi să căutaţi scuze sau explicaţii în altă parte: aţi permis lipsei de armonie să pătrundă în voi, iar în aceste condiţii nu veţi preţui niciodată adevărata linişte. Mulţi îşi închipuie că, fără să fie pregătiţi, vor face unele experienţe

spirituale şi vor avea revelaţia lumii divine. Ah, nu. Este ca atunci când îţi reuşeşte o experienţă chimică: trebuie să îndeplineşti anumite condiţii, să dozezi corect elementele, să reglezi temperatura etc. Dacă nu respectaţi aceste reguli, cu atât mai rău pentru voi, veţi rata experienţa.

Armonia este cheia ce vă deschide porţile tărâmului liniştii: armonia în planul fizic, armonia în sentimente, armonia în gânduri. Atât timp cât nu sunteţi impregnaţi de acest cuvânt „armonie”, nu trebuie să aşteptaţi nimic din partea Cerului, veţi fi excluşi de la binecuvântările sale.

Eu înţeleg totuşi foarte bine că, atunci când vă vorbesc despre armonie, acest lucru nu vă spune prea mult, nu vă simţiţi prea interesaţi, şi totuşi el este esenţial, este fundamental. Imaginaţi-vă că suflaţi cu putere asupra unei crengi înflorite: petalele se împrăştie peste tot; nu mai rămâne nimic din ordinea, din aranjamentul ce creau întreaga frumuseţe. Ei bine, este ceea ce construiţi în sinea voastră, atunci când vă lăsaţi controlaţi de furie, de gelozie şi complicitate, atunci când vă lăsaţi pradă senzualităţii: provocaţi un suflu, un curent ce deranjează dispoziţia atomilor şi electronilor din voi, iar această tulburare interioară stă la originea şi apariţia bolilor psihice sau chiar fizice şi vă separă de lumea spirituală. De aceea, atunci când apare o tulburare, o slăbiciune, vorbiţi-le celulelor voastre, spuneţi-le: „Calmaţi-vă, eu vă trimit unde de armonie şi iubire, fiţi ascultătoare, reluaţi-vă

activitatea." Nu lăsaţi niciodată ca o stare negativă să se instaleze în voi, încercaţi să o remediaţi imediat.

Atunci când vom reuşi să creăm armonia, ne vom simţi bine. Aşa stau lucrurile. Chiar dacă nu avem vreun motiv anumit de bucurie, ne simţim fericiţi, dilataţi. Şi invers, atunci când ne aflăm într-o dezordine interioară, ne simţim foarte rău, fără vreo motivaţie specială. Este clar, armonia stă la baza stării de bunăstare, iar dacă nu trăim în armonie, nu ne simţim bine, chiar dacă nici un eveniment deosebit nu ne-a tulburat.

Din păcate, mulţi oameni se hrănesc cu această prejudecată prostească, aceea că, dacă s-ar pune în acord cu legile armoniei, vor deveni nişte sclavi. Este exact contrariul: devenim cu adevărat sclavi numai dacă nu ne supunem acestor legi. Toţi aceia care nu au dorit să se conformeze au devenit victime ale forţelor haotice pe care le-au dezlănţuit în ei înşişi şi în ceilalţi. Pentru a vă reda libertatea, vă voi vorbi despre necesitatea de a lucra pentru armonie. Eu nu am dorit niciodată să atentez la libertatea voastră. Ce-aş putea face cu libertatea voastră? A mea îmi ajunge.

Eu apreciez calitatea fiinţelor pe care le întâlnesc, în funcţie de armonia ce există în ele. Acest lucru se simte imediat; în gesturi, în priviri, în sunetul vocii. Ascultând cum vorbesc anumite persoane, te simţi zdrobit, ca şi cum ai primi

lovituri în plexul solar, în timp ce alte persoane îţi pot crea o senzaţie de împlinire. Îmi amintesc vocea Maestrului Peter Deunov, era atât de caldă, ea ne calma, şi în acelaşi timp ne întărea. De aceea, plecam de la conferinţe într-o stare de echilibru şi de împlinire extraordinare. Eu încerc la rândul meu, vorbindu-vă, să creez în voi armonia, dar ar fi bine să fiţi şi voi conştienţi de binefacerile pe care le obţineţi şi să lucraţi pentru a intra în această armonie.

Învăţământul Fraternităţii Albe Universale este aici pentru a ne lărgi orizontul, viziunea asupra lumii, prezentându-ne activităţi noi, capabile să ne facă mai buni, mai sănătoşi, mai fericiţi, ca să putem trăi în linişte. Aceia care nu vor să înţeleagă acest lucru, nu au ce căuta aici, într-o şcoală în care învăţăm ce este armonia: ei pot pleca unde dori! Ei trebuie să ştie că în Fraternitate noi întreţinem respectul faţă de aproape, conştiinţa colectivă. De aceea, în reuniunile noastre, eu insist înainte de toate asupra armoniei, pentru ca în această atmosferă toţi aceia care vor veni să simtă şi să înţeleagă ceea ce nici un discurs, nici o explicaţie, nu vor putea vreodată să îi facă să simtă şi să înţeleagă.

Acela care spune: „Eu sunt liber să fac ceea ce îmi place, cu atât mai rău pentru ceilalţi dacă îi deranjez”, nu ştie că este pe cale să folosească formula cea mai periculoasă care există, fiindcă ea distruge buna înţelegere, distruge fraternitatea.

Prima condiţie a fraternităţii este să respectăm armonia şi chiar să contribuim la ea pentru ca celorlalţi să li se ofere cele mai bune condiţii de evoluţie. Acţionând astfel pentru ceilalţi, acţionăm de fapt asupra propriei noastre persoane, deoarece beneficiem de această ambianţă pe care am creat-o. Fiecare trebuie să fie conştient, atent, şi să-şi spună că, dacă vine la întâlniri cu zgomotul său, cu propria-i dezordine interioară, fără a fi preocupat de efectele pe care conduita sa le produce asupra celorlalţi, nu vom avea niciodată condiţii favorabile pentru a fi vizitaţi de entităţile celeste şi vom avea astfel cu toţii de pierdut.

Da, acest lucru trebuie să îl înţelegem: acela care lucrează pentru a crea armonia, este primul care va beneficia de ea, fiindcă el pregăteşte condiţiile necesare pentru ca cele mai bune lucruri să se împlinească. În timp ce, lipsa armoniei creează condiţii pentru ca cele mai bune lucruri să se distrugă. Acela care lasă să pătrundă în sine dezordinea, deschide uşa complicaţiilor şi eşecurilor. S-au văzut familii care aveau totul pentru a fi fericite şi a obţine succese: sănătatea, inteligenţa, averea...dar iată că dezordinea a început să se instaleze printre membrii ei şi încet-încet aceştia au decăzut. Nimic nu îi mai salva, nici inteligenţa, nici banii: lipsa de armonie distruge totul. Fiindcă ei îi este caracteristică puterea de a provoca destrămarea elementelor. La fel se petrec lucrurile şi în cazul oamenilor: lipsa de armonie îi

slăbeşte cel mai mult. Dacă ei permit dezordinii să pătrundă în gândurile, în sentimentele sau voinţa lor, nu vor putea face nimic bun.

Este de dorit să îi educăm pe copii în această idee de armonie: cum să o creăm, dar şi cum să o păstrăm în noi şi nu numai în noi, dar şi în afara noastră. Închipuiţi-vă că ieşiţi dimineaţa din casă ca să mergeţi la muncă şi întâlniţi în calea voastră o sută de oameni care vă privesc plini de lumină şi iubire...în ce stare veţi fi după aceea? Din păcate, realitatea este că, în drumul nostru întâlnim contrariul, adică o mulţime de oameni care ne privesc inexpresivi sau cu ostilitate, încât suntem demagnetizaţi. Ne-am putea pune întrebarea cum se poartă aceşti oameni în familie şi, mai ales, cum îi suportă familia lor! De ce suntem atât de zgârciţi cu zâmbetele, cu privirile frumoase, cu tot ceea ce ne poate aduce armonie? Ce pierdeţi dacă dăruiţi din când în când câte ceva din voi? Nu vă cunoaşteţi bogăţia şi nu ştiţi să o distribuiţi.

Fiinţa umană trăieşte în organismul cosmic, face parte din el, este o celulă a acestui corp gigantic care este corpul universului, Adam Kadmon, cum îl numeşte Cabala, şi orice ar dori sau ar face, nu se poate separa de acesta. De la el primeşte viaţa şi toate elementele necesare supravieţuirii: hrana, apa, aerul, lumina. Dacă propria-i conştiinţă nu participă la această realitate, ea se rupe desigur într-un fel de acest organism şi se privează de această viaţă, de acest sprijin.

Dar iată ceva ce este cu certitudine nou pentru mulţi dintre voi. Oamenii sunt prost educaţi de veacuri şi nu au fost învăţaţi care ar trebui să fie atitudinea lor faţă de natură, faţă de acest corp cosmic din care fac şi ei parte. Ei sunt neglijenţi, grosolani, nu sunt atenţi la acţiunile lor, nici la sentimentele, nici la gândurile lor, şi introduc astfel dezordinea în organismul cosmic, iar acesta încearcă să se apere dându-le câteva lecţii. Da, dacă nu suntem nici înţelepţi, nici iubitori, nici respectuoşi, deranjăm ceva în funcţionarea corpului universal, suntem ca o tumoare localizată undeva în interiorul său. Ce facem cu o tumoare? Chirurgul o înlătură. În ziua în care omul va înceta să deranjeze corpul universului – nu numai corpul său fizic, dar şi corpurile sale eteric şi astral - el va fi sănătos, frumos, puternic, bogat şi fericit. Sfântul Pavel spune: „Noi trăim şi ne mişcăm în el, în el ne avem existenţa". Da, suntem ca o celulă în corpul naturii, care este corpul lui Dumnezeu. De aceea trebuie să ne gândim zilnic să ne armonizăm cu universul, cu locuitorii diferitelor sale regiuni, chiar dacă nu îi cunoaştem, chiar dacă nu ştim unde se găsesc.

Oamenii au reuşit să introducă puţină armonie în familiile lor, în oraşele lor, şi chiar între anumite ţări, pentru că au înţeles că aveau un interes. Da, ei sunt totuşi destul de inteligenţi şi cumpătaţi, înţelegând că nu este avantajos să fii mereu pe picior de luptă. Dar toate acestea sunt motive egoiste ce nu dovedesc o adevărată înţele-

gere a armoniei. Ar trebui acum să căutăm armonia de dragul armoniei, din nevoia de armonie, din nevoia de a pătrunde în simfonia universală. Veţi putea deschide astfel porţile forţelor şi entităţilor luminoase ale naturii care vor se îngrămădi şi se vor instala în voi. A te armoniza înseamnă a te deschide, iar această deschidere este condiţia pentru ca forţele luminoase să pătrundă în voi.

Unii vor spune: „Da, dar cum să ne deschidem?" Este simplu: iubind. Când iubim, armonia se instalează în noi şi atunci porţile se deschid şi toate binecuvântările celeste pătrund în voi. În realitate, există cel puţin două metode de a lucra asupra armoniei. Prima este gândul: vă imaginaţi că vă acordaţi cu toate fiinţele care vă înconjoară. A doua este iubirea. Prima metodă este bună, dar nu este prea rapidă şi nici prea eficientă; sunt necesari ani şi ani de zile pentru a reuşi să gândeşti că te afli în acord cu toate creaturile. În timp ce, prin iubire, armonia se realizează imediat. Veţi spune numai: „Vă iubesc" şi asta este tot, acordul se face dintr-odată.

A te armoniza înseamnă a trimite un surâs, o privire de iubire, o dezlănţuire de iubire, fascicule de iubire tuturor creaturilor luminoase ale spaţiului, spunându-le: „Oh, vă iubesc pe voi cei care populaţi imensitatea, vă înţeleg, sunt în armonie cu voi." Nici nu ştiţi încă tot ceea ce puteţi face cu ajutorul iubirii voastre. Vă mulţumiţi să o dirijaţi spre câteva creaturi terestre şi, bineînţeles, le puteţi trimite

gândurile, sentimentele, privirile voastre; este bine, dar este prea puţin, şi nu este sigur că ele vor profita. În timp ce, dacă vă veţi trimite iubirea entităţilor sublime, acolo unde nimeni nu îşi imaginează că ar putea fi trimis ceva, aceste entităţi se vor bucura să le primească şi vă vor reda iubirea, amplificată de o sută de ori. Acestea sunt adevăratele schimburi, adevărata comuniune, fuziunea cu Sufletul Universal.

Unii care au trăit o mare iubire cred că au gustat din adevărata viaţă. Poate că au gustat ceva măreţ, frumos, dar în realitate acesta pălesc, nimic nu se compară cu splendorile vieţii divine. Da, pentru că emoţiile iubirii umane sunt întotdeauna mai mult sau mai puţin pătate de egoism, de senzualitate, fiind deci legate de natura inferioară: personalitatea. Iar tot ceea ce este legat de personalitate este departe de a fi ideal, perfect. Pentru a ajunge să îţi înalţi iubirea până în regiunile divine, trebuie să fii liber, degajat de preocupări, de complicaţii şi de calcule egoiste.

Iniţiaţii sunt categorici: nu puteţi intra la şcoala lor dacă aţi ştiut mai întâi să lucraţi asupra armoniei. De aceea, foarte puţini dintre voi sunt într-o asemenea şcoală. Veţi spune: „Cum aşa, noi suntem deja într-o şcoală!” Da, din punct de vedere fizic sunteţi numeroşi, dar spiritual foarte puţini sunt aceia care au o mică deschidere. Când unele fiinţe au primit acest drept de a intra la Şcoala

Divină, aceasta se vede, se simte: ele beneficiază de armonia celestă.

Pe vioara voastră (corpul fizic) sunt fixate patru corzi: sol, inima; re, intelectul; la, sufletul; şi mi, spiritul. Dar cum cântaţi dacă ea este dezacordată?... Dacă doriţi să fiţi un bun violonist, capabil să scoateţi sunete melodioase din aceste diferite corzi care sunt inima, intelectul, sufletul şi spiritul, gândiţi-vă zilnic cum să vă armonizaţi în interior, să absorbiţi, să respiraţi armonia. Atunci când ea va pătrunde în toate regiunile fiinţei voastre şi vă va acorda asemenea unui instrument, Spiritul Divin însuşi va cânta pentru voi.

Armonia este rezultatul uniunii intelectului şi a inimii, a sufletului şi a spiritului. În momentul în care sufletul vostru fuziona cu Spiritul Cosmic, trăiţi extazul. Fiindcă acesta este extazul: această strălucire ce apare când sufletul omului se uneşte cu Spiritul. În acest foc intens, în această îmbrăţişare, toate impurităţile sunt arse şi sunteţi în sfârşit nestânjeniţi, liberi... Zburaţi în spaţiu, vă topiţi în armonia universală.

VIII

LINIŞTEA, O STARE ESENŢIALĂ PENTRU GÂND

I

Adevărata putere a omului este cea a gândului. O ştiţi şi voi, o ştie o lume întreagă, fiindcă gândul este cel care dirijează, care realizează, care creează. Dar, pentru a lucra, gândul are nevoie de anumite condiţii şi una dintre aceste condiţii esenţiale este liniştea. Iată ceea ce mulţi oameni nu au înţeles bine, deoarece ceea ce ei numesc în mod obişnuit gând, nu este deseori decât o agitaţie a intelectului. Căutaţi defectele vecinului, vă întrebaţi cum să vă învingeţi un concurent, să faceţi proiecte legate de carieră politică şi numiţi toate acestea gânduri! Ei bine, nu, acesta este în realitate un joc al propriilor instincte, capricii, ambiţii... tot ceea ce doriţi, dar nu a gândi.

Constituie deopotrivă o greşeală să credeţi că, prin discuţii, prin confruntări şi controverse, gândul se dezvoltă. Ceva se dezvoltă şi în acest caz, dar nu este vorba despre gândul pur. De aceea meditaţia este un exerciţiu atât de greu pentru majoritatea

oamenilor: fiindcă ei nu ştiu ce reprezintă în realitate gândul şi nici nu se pricep cum să îl folosească. Ei îşi închipuie că pot pătrunde oricum în lumea tăcerii, fără nici o pregătire prealabilă, cu o zornăitoare ce va tulbura de fapt liniştea. Aşa se şi întâmplă, căci gândul lor, prost stăpânit, tulbură liniştea: el oscilează la dreapta sau la stânga, răsturnând totul în calea sa.

Regiunea adevăratului gând este planul cauzal, adică mentalul superior; cu cât gândul coboară şi se îndepărtează de aceste înălţimi, cu atât mai mult este împiedicat, izolat. Or, ca să poată face faţă tuturor problemelor vieţii zilnice cu care omul se confruntă, gândul său este obligat să coboare şi să se îmbrace cu haine groase; sub aceste haine, el devine cu siguranţă de nerecunoscut şi slăbeşte. Gândul este atotputernic numai în înalt; imediat ce coboară în regiunile intelectului (planul mental inferior) şi al inimii (planul astral), el se acoperă de impurităţi, pierzându-şi puritatea, adică aproape întreaga sa forţă de pătrundere. Dacă vreţi ca gândul vostru să-şi regăsească adevărata putere pentru a medita, a vă lega de Cer, trebuie să urcaţi până în planul cauzal unde domneşte liniştea absolută.

Observându-vă cu atenţie, veţi constata că, cu cât urcaţi pe piscurile munţilor spirituali, cu atât mai mult vă uşuraţi; ordinea divină se restabileşte în voi şi simţiţi imediat liniştea, ca şi cum toate celulele organismului vostru s-ar fi armonizat. În

această linişte, în această armonie, gândul eliberat îşi ia avânt, zboară în spaţiu, se aruncă în oceanul luminii. Nimic nu poate împiedica mişcarea aripilor sale puternice. Dimpotrivă, cu cât veţi coborî mai mult la câmpie, vorbind în sens spiritual, cu atât mai mult zgomotul se va instala în gândurile şi sentimentele voastre, iar dacă veţi încerca să vă concentraţi asupra Creatorului, a Mamei Divine, nu puteţi. Este ca şi cum aţi fi atacaţi de o haită de câini şi luptaţi, vă războiţi să scăpaţi de colţii lor, dar uneori în zadar.

Ah, da, spuneţi că meditaţi, dar numai bunul Dumnezeu ştie ce este în mintea voastră când rămâneţi în linişte; cine poate şti dacă v-aţi dirijat gândurile spre planurile superioare!... Care sunt subiectele, imaginile şi amintirile asupra cărora v-aţi oprit? Mereu asupra a ceea ce este pământesc: cum aţi mâncat, ce aţi băut, cum v-aţi certat sau îmbrăţişat... Din cauza acestei gălăgii nu aţi reuşit, nici măcar pentru câteva minute, să vă concentraţi gândul până în regiunile sufletului şi ale spiritului.

Atât timp cât veţi rămâne în planurile astral şi mental inferior, veţi fi tensionaţi, agitaţi, nu veţi găsi niciodată liniştea necesară unei activităţi spirituale. Fiindcă natura gândurilor şi a sentimentelor obişnuite produce astfel de efecte şi nu poate fi altfel. Trebuie să cunoaşteţi bine natura fiecărui lucru. Aşa cum chimiştii studiază natura şi proprietăţile elementelor fizice, tot aşa trebuie să studiaţi şi voi natura şi proprietăţile elementelor psi-

hice. Tocmai natura gândurilor şi a sentimentelor interesate, egoiste, provoacă în voi tensiune, excitare, dezordine. Oricâte eforturi veţi face ca să meditaţi, nu veţi reuşi atât timp cât nu vă străduiţi să introduceţi în voi liniştea.

A gândi înseamnă, înainte de toate, a fi în stare să te desparţi de preocupările zilnice pentru a te concentra, într-o manieră dezinteresată, asupra unui subiect de natură filosofică, spirituală. Gândul trebuie să ne ajute să progresăm pe calea înţelegerii fiinţei omeneşti, a universului, a lui Dumnezeu Însuşi. Iar această înţelegere nu se obţine prin lectura unor cărţi sau prin conversaţii. Numai în linişte, ştiinţa imemorială ce zace în cele mai ascunse cotloane ale fiinţei noastre va pătrunde, încet-încet, în conştiinţă. Omul, microcosmosul, reflectare a macrocosmosului, este depozitarul memoriei întregii lumi. El posedă arhivele universului ce sunt reprezentate în mod simbolic în Arborele Sefirotic prin sefirotul Daath, ştiinţa. Daath este materia originară, materia primordială asupra căreia, la începutul lumii, Dumnezeu şi-a dirijat suflul dându-i viaţă. Materia este capabilă să conţină memoria tocmai datorită faptului că ea este substanţa Creaţiei. Iar spiritul trezeşte această memorie, mângâind materia, aşa cum adierea vântului produce vibraţia corzilor unei harpe eoliene. Liniştea pregăteşte în noi condiţiile pentru trezirea acestei memorii originare.

Un instructor ne poate da sfaturi despre binefacerile liniştii, cât şi despre condiţiile oferite de aceasta pentru evoluţia noastră. Trebuie deci să ne obişnuim, să ne facă plăcere să ne concentrăm, să medităm. Mai întâi, câteva minute, apoi, încet-încet, vom prelungi această stare...până când vom pătrunde, cu adevărat, în regiunile celeste unde vom lucra: vom atinge, vom mişca, vom deplasa materiale şi curenţi în întreg universul. Fiindcă gândul care ne permite să înţelegem, ne permite deopotrivă să acţionăm, el fiind mai mult decât o simplă facultate cognitivă, el este cheia tuturor lucrurilor, bagheta magică, unealta atotputerniciei.

Atunci când aţi reuşit deci să vă degajaţi gândul de tot ceea ce îl poate înlănţui, ţinându-l sub control, în acel moment îl veţi putea orienta în regiunea unde vreţi să lucraţi cu el: să reglaţi, să armonizaţi particulele şi curenţii din voi şi din întreaga lume. Daţi ordine, vă concentraţi asupra unei idei sau a unei imagini, menţinând-o, iar el va lucra, va găsi materiale noi şi le va organiza.

Vă dau un exemplu. Sunteţi într-o barcă, pe mare, şi vă amuzaţi agitând cu un băţ, prin mişcări circulare, valurile mişcătoare. Creaţi unde în formă de cerc şi la început există numai câteva frânturi de cercuri ce se formează... Continuaţi şi, încet-încet, veţi pune în mişcare bărci, apoi vase şi, în sfârşit, vapoare de mare tonaj. Să interpretăm această imagine. Prin gând, produceţi o mişcare armonioasă în oceanul eteric, iar aceste unde antrenează, încet-

încet, materiale, entităţi, inteligenţe, inimi...Nu mă credeţi? Atunci, încercaţi...Spuneţi că aţi încercat deja...Da, aţi făcut-o din când în când câte cinci minute şi evident că nu aţi obţinut nici un rezultat. Fiindcă nu aţi perseverat. Ce credeţi că puteţi face în cinci minute?

Dacă în momentele noastre de întâlnire, vă veţi obişnui să trimiteţi mereu aceleaşi gânduri luminoase în oceanul eteric: fraternitatea universală, Împărăţia lui Dumnezeu, într-o bună zi veţi antrena întreaga lume... Încet-încet, toţi se vor trezi având aceleaşi idei. De altfel, acest lucru s-a produs: din ce în ce mai mulţi oameni vorbesc limba noastră, ne prezintă ideile.

Fericiţi vor fi aceia care au înţeles cât de necesar este să înveţe să părăsească regiunile inferioare ale gândurilor şi sentimentelor, apropriindu-se de Sursa Divină, fiindcă acolo vor găsi elementele necesare unei autentice activităţi şi vor trăi adevărata viaţă.

II

Străduiţi-vă să mergeţi mereu mai departe în conştiinţă şi în explorarea posibilităţilor voastre. Cerul nu vă va părăsi niciodată, el vă va întinde o mână, vă va arăta calea de urmat, vă va oferi noi mine de exploatat, bogăţii de extras. A venit vremea să treceţi la treabă, fiindcă tot ceea ce aţi cucerit în spiritul şi în sufletul vostru, la nivelul cunoştinţelor, ca virtuţi, le veţi duce cu voi, într-o bună zi, în cealaltă lume şi le veţi avea şi atunci când vă veţi reîncarna. Aceia care nu lucrează ca să obţină calităţi spirituale, vor pleca în lumea de dincolo cu mâinile goale; ştiţi deja, noi nu plecăm de pe pământ cu maşinile, cu fabricile, cu hainele sau cu bijuteriile ce ne aparţin. Dacă nu am făcut nimic ca să adunăm bogăţii spirituale, vom pleca complet goi, săraci, mizerabili, şi nu vom fi primiţi în Cer cu prea mare consideraţie. Da, forul vostru interior trebuie exploatat, fiindcă aici veţi găsi elementele cele mai preţioase pentru împlinirea şi evoluţia voastră.

Această lucrare o puteţi face cu adevărat numai în timpul meditaţiei, în linişte. Atunci când veţi reuşi să alungaţi gândurile şi sentimentele neplăcute, introducând în voi calmul, armonia,

rămâneți nemișcați și încercați chiar să vă imobilizați gândul: nimic nu trebuie să vă mai străbată mentalul, nici un alt gând sau imagine, ca și cum totul s-ar fi oprit. Numai conștiința voastră trebuie să fie acolo, vigilentă.

În realitate, ceea ce se oprește sunt mișcările naturii inferioare, în timp ce natura superioară, dimpotrivă, începe să vibreze, să strălucească. Dar această mișcare vibratorie este atât de intensă încât are aparența imobilității. Eu știu că nu mă puteți înțelege. Din punct de vedere intelectual, poate că mă înțelegeți puțin, dar mă veți înțelege cu adevărat atunci când veți reuși să faceți voi înșivă această experiență.

Eul Superior așteaptă ca să se exprime și eul inferior îi lasă locul. Dar nu este atât de ușor, fiindcă eul inferior nu își părăsește de bună voie teritoriul: el este mereu prezent, gesticulând, urlând, încercând să se impună. De aceea, Eul Superior se manifestă atât de rar: el trebuie să aștepte ca eul inferior, obosit, ostenit, să îi cedeze locul... Iar când aceasta se întâmplă, nu este de durată, deoarece eul inferior care este neobosit își revine foarte repede, și își reia poziția cu zgârieturi, cu mușcături, cu lovituri de picioare. Ce face Eul Superior în acest timp? Rămâne el inactiv? Ah nu, el nu își încetează activitățile, fiindcă participă la lucrarea Spiritului Universal.

Dar omul, care nu se cunoaște pe sine, nu știe că, în măsura în care participă prin Eul său Superior

la viaţa divină, participă deopotrivă la lucrarea Domnului. El nu îşi poate da seama de ceea ce se întâmplă în sferele superioare ale fiinţei sale, deoarece nu are legături conştiente cu ele, şi deci tocmai asupra lor trebuie să lucreze.

Omul este locuit de Spiritul Divin, iar dacă el trebuie să se pună în slujba acestuia, nu înseamnă că trebuie să îl întărească, Spiritul fiind deja puternic; nici să îl educe, acesta fiind omniscient; nici să îl purifice, acesta fiind o scânteie. Omul trebuie doar să îi netezească drumul, şi în acel moment Spiritul Divin îi va da lumina, pacea, iubirea sa. Iată care trebuie să fie lucrarea voastră în liniştea meditaţiei.

Trebuie să învăţaţi de asemenea să introduceţi liniştea Eului Superior şi în viaţa voastră. Atunci când ştiţi că veţi avea de suportat o discuţie dificilă ce riscă să degenereze şi să vă agite prea mult, încercaţi să vă liniştiţi în sinea voastră şi să vă rugaţi... În acel moment, vă veţi simţi detaşaţi, la adăpost de iritări şi meschinării, fiindcă adevărata linişte nu asigură condiţii ce îi convin personalităţii. Personalitatea îşi pierde mijloacele în linişte, ea este paralizată.

Învăţaţi deci să vă detaşaţi, lăsând locul naturii voastre divine, Eului vostru Superior, spunându-i: „Iată, tot ceea ce am, îţi aparţine, foloseşte-te de mine, îţi stau la dispoziţie." Cineva se va întreba: „La ce pot servi însă toate acestea ?" Ei bine, trebuie să ştiţi că un adevărat spiritualist nu-şi spune niciodată o asemenea întrebare, iar dacă

şi-o pune el arată că nu posedă vreo intuiţie a adevăratei ştiinţe, a adevăratei filosofii. Acela care se hotărăşte să i se dedice cu toată fiinţa sa, oferă principiului divin posibilitatea de a lucra şi a se exprima prin intermediul său. De aceea Iisus spunea: „Tatăl Meu până acum lucrează; şi Eu lucrez." Iisus putea pronunţa aceste cuvinte pentru că a consacrat totul Tatălui său Ceresc; I-a cedat locul în propria-i fiinţă, el se putea deci alătura lucrării acestuia. El mai spunea: „Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem", ceea ce are aceeaşi semnificaţie.

Dacă veţi ajunge să cedaţi întâiul loc din voi Eului Superior, veţi participa deja la lucrarea cosmică a lui Hristos, a lui Dumnezeu Însuşi. Da, este ceva misterios, o activitate ce se desfăşoară într-o altă sferă şi deseori chiar fără ştirea noastră. Atunci când suntem absorbiţi de grijile zilnice, nu ştim ce face spiritul nostru în noi. Dar poate că într-o zi, atunci când creierul vostru se va dezvolta suficient, veţi deveni conştienţi de această lucrare a spiritului vostru în univers. Pentru moment, este esenţial să restabiliţi legătura cu el. Aceasta trebuie să fie unica noastră preocupare în timpul meditaţilor: să îi calmăm pe toţi locuitori din noi şi, în linişte, să ne regăsim Eul Superior care este chintesenţa lui Dumnezeu Însuşi.

În acelaşi fel în care participaţi la viaţa familiei voastre, a oraşului vostru, a ţării voastre, pentru unii şi mai departe, trebuie să învăţaţi să participaţi la viaţa cosmică. Să ştiţi deopotrivă că

puteţi participa la viaţa cosmică în timpul rugăciunilor, al meditaţiilor, al cântecelor, dar cu condiţia să fiţi conştienţi de regulile ce vă sunt date pentru a face o lucrare cu ajutorul gândului.

De ce vă imaginaţi că trebuie să fiţi nişte cosmonauţi sau să aveţi o rachetă pentru a călători şi a lucra în cosmos? Pământul călătoreşte străbătând spaţiul eteric, antrenat de soare, iar noi ne aflăm pe pământ ca într-o navă spaţială care îşi urmează drumul printre stele. Acest fapt ne transformă în nişte cetăţeni cosmici capabili să participe în mod conştient, luminos, la viaţa universală. Este timpul să renunţăm la noţiunile limitate ce ne sunt transmise prin educaţie de către societate, pentru a îmbrăţişa concepţii mai vaste, mai largi şi mai măreţe: să participăm la această lucrare cosmică de lumină sub egida lui Hristos.

Dacă ne străduim să aprofundăm fraza lui Iisus: „Tatăl Meu până acum lucrează; şi Eu lucrez" vom vedea că ni se deschid orizonturi nelimitate. În loc să faceţi acest lucru, voi îl lăsaţi pe Iisus să lucreze cu Tatăl său, iar voi vă ocupaţi cu tot felul de nimicuri. Veţi replica: „Dar există o mare diferenţă între Iisus şi noi! El este Hristos, este perfect, în timp ce noi... numai fiind orgolioşi ne-am putea închipui că am putea face aceeaşi lucrarea ca a lui." Bine, credeţi ce vreţi, dar Iisus gândea altfel; el spunea: „Fiţi dar desăvârşiţi aşa cum Tatăl vostru Ceresc desăvârşit este" sau: „Cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari

decât acestea va face.” De aceea eu vă spun: creştinii sunt nişte leneşi. Ei vor să se creadă că din umilinţă nu întreprind singura activitate demnă de a fi efectuată de oameni: să participe la lucrarea Domnului. Nu este vorba deloc despre umilinţă, ci despre lene! Creştinii sunt mult mai aproape de mentalitatea mulţimii mediocre decât de spiritul lui Hristos şi al marilor Maeştri.

Asemenea lui Iisus, Iniţiaţii care au conştiinţa trează participă fără încetare la lucrarea Domnului. Iar dacă veţi dori să participaţi şi voi la această lucrare, vă voi oferi o metodă. Rămâneţi la început un timp mai îndelungat nemişcaţi şi în linişte, apoi începeţi să vă înălţaţi cu ajutorul gândului, închipuiţi-vă că vă părăsiţi încet-încet corpul fizic, ieşind prin acea deschizătură ce se găseşte în creştetul capului. Străbateţi corpurile cauzal, budic, atmic şi ajunşi acolo sus, vă legaţi de Sufletul Universal participând instantaneu la lucrarea sa în toate regiunile lumii. Poate că în acel moment nu realizaţi ceea ce faceţi, dar spiritul vostru ştie.

IX

CĂUTAREA LINIŞTII, CĂUTAREA CENTRULUI

[illegible]

A nu face zgomot nu reprezintă un scop în sine, ci doar o condiţie preliminară, necesară, pentru a atinge o altă linişte, liniştea interioară, adică în realitate armonizarea diferitelor dorinţe ce se exprimă în interiorul nostru. Aceste dispoziţii sunt multiple: inima, intelectul, ochii, urechile, stomacul, abdomenul, sexul, braţele, picioarele...Toate au nevoie de ceva şi cer, iar aceste cerinţe sunt deseori contradictorii. Pentru a restabili ordinea, ar trebui să facem apel la o forţă capabilă să le armonizeze, să le orienteze în vederea unei lucrări: adică o inteligenţă, un cap care conduce şi dirijează totul. Celulele organelor noastre şi entităţile care le locuiesc nu ascultă decât de cap, ele nu recunosc pe altcineva; ele se sfâşie, se distrug reciproc, dar cum în univers există o lege conform căreia inferiorul trebuie să asculte şi să i se supună superiorului, ele se înclină în faţa autorităţii capului.

Capul este un principiu inteligent ce posedă facultăţi superioare celorlalte organe. Atunci când capul, principiul suprem funcţionează, totul i se supune; iar dacă el cere ordinea, pacea, liniştea, nimeni nu mai comentează, sentimentele tac, chiar şi gândul tace, singura supravieţuitoare fiind conştiinţa. Acela care reuşeşte să restabilească liniştea în sinea sa, intră în contact cu Sufletul Universal, vibrează la unison cu el şi înţelege, simte...Nu, în realitate ceea ce descoperă se află deasupra cuvintelor, este inexprimabil, trebuie neapărat trăit.

Este necesar să ne străduim zilnic să regăsim capul, adică acea inteligenţă divină care este pentru moment întemniţată în noi, şi să îi redăm libertatea. După ce am împlinit această linişte minunată, nimic nu ne poate împiedica să reluăm lucrul şi să punem din nou în stare de funcţionare inima, intelectul, picioarele, braţele, chiar şi limba! Dar mai întâi capul trebuie să fie bine inspirat în tot ceea ce vom face: gândurile, dorinţele, senzaţiile, emoţiile noastre trebuie să fie dirijate de o voinţă superioară, de Spirit.

Această chestiune se poate prezenta şi altfel spunând că liniştea apare atunci când viaţa de la periferie se roteşte în jurul unui centru. Într-adevăr, de ce mergem dimineaţa să privim răsăritul soarelui? Fiindcă este un exerciţiu ce ne permite să

ne găsim propriul centru.* Soarele este centrul unui sistem pe care îl susţine, îl organizează şi îl însufleţeşte. Dacă mişcarea planetelor în jurul soarelui este considerată chiar imaginea armoniei universale, aceasta se datorează tocmai rotirii planetelor în jurul unui centru care menţine echilibrul. Dacă soarele ar dispare din locul său, s-ar instala haosul. La fel se întâmplă şi cu noi: atât timp nu avem un centru care să menţină, să echilibreze şi să coordoneze mişcările de la periferie, nu putem avea o viaţă şi o activitate armonioase, constructive.

În momentul în care vă concentraţi pe soare, gândiţi-vă că trebuie să găsiţi centrul în voi înşivă. Contemplarea soarelui poate fi un exerciţiu cu adevărat profitabil numai dacă îl înţelegeţi ca pe un simbol al vieţii interioare. Privind soarele, încercaţi deci să regăsiţi în voi acest centru: Spiritul vostru care reprezintă atotputernicia, înţelepciunea, omniscienţa, iubirea universală, apropiindu-vă zilnic de el. Atât timp cât rămâneţi departe de centru, vă aflaţi la bunul plac al celor mai haotici şi contradictorii curenţi.

Desigur, adesea suntem obligaţi să părăsim centrul pentru a ne urma activităţile la periferie. Da, dar trebuie să ştim să ne îndepărtăm de centru fiindcă este necesar, aceasta însă să nu ne determine să rupem orice legătură cu el. Dimpotrivă. Cu cât

---

* A se vedea vol. X din Opere Complete: „Splendorile lui Tiferet", cap.I şi II.

aveţi mai multe activităţi în lume, adică la periferie, cu atât mai mult trebuie să vă întăriţi legătura cu centrul, cu Spiritul, fiindcă de la el primiţi energia, lumina, pacea de care aveţi atâta nevoie ca să vă duceţi la îndeplinire lucrările. Astfel, nu numai că sunteţi alimentaţi fără întrerupere, dar deveniţi şi voi înşivă un centru pentru celelalte creaturi de la periferie, făcându-le să beneficieze de tot ce aţi primit mai bun. Atât timp cât nu aţi înţeles această lege, veţi fi mereu înspăimântaţi şi nefericiţi.

Unii vor spune: „Nu-mi pot părăsi totuşi soţul (sau soţia) pentru a pleca în căutarea centrului! Noi suntem împreună şi nu ne vom despărţi." Foarte bine, rămâneţi împreună şi să nu vă despărţiţi. Iar într-o bună zi nu veţi mai avea nimic să vă dăruiţi unul altuia, fiindcă nu aţi făcut nimic ca să vă reînnoiţi, să vă îmbogăţiţi: atunci vă veţi despărţi, dar vă veţi despărţi definitiv! Cum să îi facem pe oameni să înţeleagă că adevărata iubire nu înseamnă să rămână lipiţi unul de celălalt, fără să se despartă nici măcar o secundă? Dimpotrivă, acela care vrea să-şi ocrotească iubirea ştie că trebuie să călătorească din când în când. Numiţi această călătorie cum doriţi: rugăciune, meditaţie, contemplare, căutarea liniştii, a capului, a centrului, a Izvorului, a lui Dumnezeu... Această călătorie vă va permite să aduceţi cadouri celor iubiţi: soţului, soţiei, copiilor, prietenilor. Care sunt aceste cadouri? O viaţă mai curată, mai armonioasă, mai plină de poezie.

De câte ori nu v-am spus că nu aveţi decât să observaţi întâmplările zilnice pentru a înţelege legile vieţii interioare! Ce fac taţii familiilor din unele ţări sărace? Caută de lucru în străinătate, fiindcă ştiu că rămânând acasă nu vor reuşi să câştige destui bani pentru a-şi hrăni familia. Ei îşi iubesc familia, şi totuşi o părăsesc tocmai fiindcă o iubesc: dacă nu ar părăsi-o, ar muri cu toţii de foame. Ce mai face tatăl într-o familie obişnuită? În fiecare dimineaţă, el pleacă de acasă pentru a câştiga banii care să îi ofere familiei sale tot ceea ce îi este necesar. Ei bine, toate acestea trebuie să vă lămurească în privinţa legilor vieţii interioare. În orice domeniu, dacă dorim cu adevărat să fim folositori celor din jurul nostru, dacă vrem să le aducem împlinirea, fericirea, trebuie să îi părăsim un moment pentru a ne îndrepta spre un loc care se numeşte străinătatea, munca, centrul sau liniştea.

Eu am afirmat că numai aceia care se iubesc ştiu cu adevărat ce reprezintă liniştea. Forţa sentimentului lor le aduce o împlinire pe care nici un cuvânt nu îl poate exprima, şi de aceea ei rămân multă vreme fără să rostească nimic, dar trăiesc viaţa cea mai intensă. Numai că această iubire nu este de durată în ele mai multe cazuri, ei nu ştiu să o prelungească şi într-o bună zi liniştea care se instalează între ei este doar indiferenţă, ranchiună, chiar şi ură. De ce? Pentru că şi-au trăit iubirea într-o manieră egoistă şi limitată: s-au concentrat unul asupra celuilalt, oferindu-şi tot ce aveau mai bun, fără să se gândească că ar fi trebuit să se

reînnoiască, căutând să obțină zilnic noi comori, o nouă frumusețe, o nouă lumină. Ei au ajuns acum la saturație și nu se mai pot iubi.

Dimineața, atunci când contemplați soarele, gândiți-vă deci că apropiindu-vă de centrul universului, vă apropiați de propriul vostru centru. Lângă soare deveniți mult mai vii, fiindcă soarele este focul vieții. Apropiați-vă în fiecare dimineață de soare spunându-vă că puteți capta o scânteie, o flacără pe care să o ascundeți în voi și să o păstrați cu atenție ca pe cea mai mare comoară. Datorită acestei flăcări, viața voastră va fi purificată, sublimată, și peste tot unde veți păși veți aduce puritatea și lumina.

În ritualurile ortodoxe întâlnim o reflectare a acestei căutări interioare. Cu ocazia unor sărbători – în special a celei de Paști – credincioșii au toți o lumânare în mână. În momentul ceremoniei, preotul care oficiază slujba aprinde o lumânare și apoi pe cea a aproapelui său, și astfel, din aproape în aproape, fiecare își aprinde lumânarea de la flacăra vecinului său, iar întreaga biserică se luminează. O singură lumânare le-a aprins pe toate celelalte! Iată ceea ce, în mod simbolic, trebuie să facem și noi. Apropiindu-ne de centru, de soare, trebuie cu ajutorul gândului nostru să ne aprindem lumânarea, și astfel întreaga lume va fi într-o bună zi iluminată. Cum am putea rămâne întunecoși în fața soarelui care este atât de luminos, atât de strălucitor?

X

VERBUL DIVIN ŞI CUVÂNTUL

Străduiţi-vă să vă placă toate aceste momente de linişte ce le remarcaţi în timpul conferinţelor, pentru a putea face o adevărată lucrare de creaţie cu ajutorul gândului. Să nu uitaţi niciodată că această lucrare a gândului este cea mai importantă, fiindcă datorită ei ajungeţi să vă apropiaţi, încet-încet, de idealul la care aspiraţi. Prin rugăciunile, prin meditaţiile voastre, adăugaţi zilnic câte un element la ceea ce aţi construit, în fiecare zi câte o cărămidă, puţin ciment, un lemn, un cui, şi este formidabil! Ce bucurie să simţiţi că acţionaţi, că înaintaţi!

Dacă veniţi zilnic la întâlnirile noastre cu această conştiinţă a lucrării ce trebuie să o îndepliniţi, nu aţi mai fi atât de nerăbdători să întrerup liniştea pentru a vă vorbi. Ce reprezintă cuvântul în comparaţie cu o asemenea linişte?

Cuvântul este foarte limitat, cea mai mare parte a cuvintelor fiind inventate de oameni obişnuiţi pentru uzanţe obişnuite. Există câţiva ter-

meni pentru a exprima realitățile filosofice sau mistice, dar atât de puțini! Pentru a comunica experiențele spirituale, adesea tăcem, le exprimăm doar printr-o privire, printr-un gest, fiindcă simțim că vorbele sunt neputincioase. Veți spune: „Dar atunci cuvântul este ineficient?" În măsura în care el ajunge să se confunde cu Verbul, adică este viu, impregnat de viața spiritului, cuvântul devine puternic și acționează, dar până în acest caz, el nu folosește de fapt la prea multe, se aseamănă cu un recipient gol.

Verbul aparține lumii spiritului, al gândului creator. Acela care gândește, creează. În momentul în care gândiți, putem spune că vorbiți, iar acest cuvânt nerostit acționează, este magic: este Verbul. Verbul reprezintă deci un cuvânt care nu a coborât încă în planul fizic; el este acolo, real, viu, dar imposibil de auzit, el se manifestă în lumea invizibilă prin culori, forme, sonorități inteligibile pentru toți, în timp ce cuvântul care se exprimă în planul fizic prin termeni adecvați unui limbaj specific, nu poate fi înțeles decât de aceia care vorbesc acea limbă! Iată câte greutăți apar!

Verbul reprezintă limbajul universal. Dacă vorbiți în sinea voastră din toată inima, din tot sufletul, chiar și plantele, păsările, insectele, planetele, stelele vă vor înțelege, fiindcă limbajul inimii și al sufletului este înțeles peste tot în natură.

Chiar dacă nu vorbește același limbaj ca voi, o ființă sensibilă, receptivă, vă va înțelege gândurile, dorințele, le va simți. Există ființe foarte evoluate, foarte sensibile care sesizează un gând în momentul în care acesta a fost formulat. De altfel, spiritele luminoase, îngerii, nu-și vorbesc și nu ne vorbesc nici nouă, ei emit unde și aceste unde noi le traducem prin cuvinte.

Acum, este clar: mai întâi gândiți, simțiți, iar acesta este Verbul. Apoi căutați forma pentru a vă învălui verbul; această formă este cuvântul, termeni pe care îi alegeți dintr-o anumită limbă iar acest cuvânt sunteți în stare să îl utilizați mai bine sau mai rău, în timp ce Verbul își găsește întotdeauna imediat în planurile invizibile o expresie adecvată pe care toate creaturile o înțeleg, chiar și îngerii și arhanghelii.

Cuvântul este deseori începutul tuturor neînțelegerilor: nu știm cum să ne găsim cuvintele pentru a ne exprima, și uneori nu vedem nici foarte clar în noi înșine pentru a ști ce să spunem. Cuvântul nu poate deveni viu, puternic, atât timp cât nu s-a lăsat impregnat de Verb, pentru a putea exprima cu exactitate ceea ce sufletul și spiritul trăiesc. Într-o bună zi, oamenii nu vor mai comunica prin cuvinte, ci prin lumină, prin culori, prin sunete ce vor emana din ei, și se vor face

imediat înţelegi. Adesea, când cineva suferă lângă voi, îi simţiţi durerea, fără să se fi plâns de ceva. Iar când este foarte fericit, simţiţi deopotrivă. Suferinţa şi bucuria constituie un limbaj pe care îl sesizăm fără a avea nevoie de cuvinte, iar acest limbaj nu înşeală.

Verbul este sinteza tuturor expresiilor vieţii interioare a omului, a tuturor emanaţiilor produse de gândurile, sentimentele sale. În acest sens putem afirma despre Verb că se opune deseori cuvântului. De câte ori cuvântul, în loc să reflecteze cu fidelitate realitatea, este folosit numai ca să trezească oamenilor anumite reacţii sau sentimente pe care unii au interesul să le suscite ca să-şi atingă scopurile: încredere în privinţa lor, neîncredere faţă de alţii etc.

Înţelegeţi-mă bine, scopul meu nu este acela de a subestima cuvântul, ci dimpotrivă, de a vă arăta în ce condiţii el devine eficient, magic. Gândul creează mai întâi lucrurile în înalt, apoi cuvântul le concretizează după anumite linii de forţă în jurul cărora particulele de materie se aşează în ordine. De aceea cuvântul este necesar pentru realizarea gândurilor şi dorinţelor voastre în planul fizic. Da, dar pentru ca aceste gânduri şi dorinţe să se realizeze prin intermediul cuvântului, trebuie să cunoaşteţi, mai întâi, o lege. Să facem o comparaţie: cuvântul este ca ţeava unei puşti, iar gândul sau

dorinţa reprezintă glonţul. Dacă nu aveţi glonţ pe ţeavă, puteţi ochi şi apăsa pe trăgaci şi nimic nu se va întâmpla. Iar dacă puşca nu are ţeavă, nu puteţi orienta glonţul. Ţeava determină direcţia, iar glonţul puterea. Înainte de toate, este necesar să avem gânduri şi sentimente puternice, arzătoare, şi apoi să le orientăm cu ajutorul cuvântului în direcţia dorită. Energia psihică şi cuvântul sunt amândouă necesare.

Cuvântul nu trebuie subestimat, fiindcă el este şi acela care echilibrează tensiunea interioară, ceea ce este foarte important. Atunci când vă rugaţi în linişte, când meditaţi, acumulaţi energii psihice şi este bine să concretizaţi apoi aceste energii prin cuvânt. Dacă nu o faceţi, pot apărea tulburări: prea multe forţe acumulate, prea multe tensiuni vă pot ameninţa echilibrul. Cuvântul este tocmai modalitatea de a oferi acestor forţe posibilitatea de a se materializa, de a se manifesta, de a acţiona. Dacă energia psihică acumulată în sinea voastră nu poate fi proiectată, ea va exploda imediat şi voi îi veţi cădea victime. De aceea trebuie să proiectaţi această energie, dându-i un scop, şi tocmai acesta este rolul cuvântului.

Obişnuiţi-vă deci să vă folosiţi de cuvânt. Atunci când simţiţi că reuşiţi să intraţi în contact cu cele mai pure energii ale lumii invizibile cu ajutorul gândului, să nu vă opriţi aici, fiindcă mai aveţi o

lucrare de făcut. Pronunţaţi cu voce tare câteva formule ca: „Să fie pe pământ aşa ca în Cer" sau „Fie ca Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa să se împlinească pe pământ!" Veţi putea da astfel un sens, o orientare acestor energii efectuând o lucrare binefăcătoare pentru întreaga lume. Cunoaşterea acestor legi stă la baza lucrării spirituale.

Atunci când un Iniţiat meditează în linişte, el se încarcă, acumulează forţe, şi de aceea atunci când începe să vorbească, cuvintele sale sunt încărcate şi vii. Înainte de a vorbi, trebuie să ne legăm de Verbul Divin care este iubire şi putere. Verbul este originea, sursa tuturor lucrurilor, adevărata putere. De aceea cuvântul trebuie să vină mereu după Verb. Trebuie ca spiritul să fie mereu acolo prezent, vigilent; veţi înţelege astfel mai bine lucrurile şi le veţi exprima deopotrivă mai bine, simţind că trăiţi ceea ce spuneţi.

Vă voi repeta acum că nu trebuie să vă bazaţi numai pe ceea ce vă spun eu în planul fizic, fiindcă este foarte puţin. Iar eu pot lipsi o vreme şi nu mă mai adresez vouă. În timp ce, alături de Verb vă pot vorbi la nesfârşit. Da, atunci când sunt la mine acasă, pe munţi, într-o călătorie, eu vă vorbesc fără încetare…

În viaţa mea nu există nici femei, nici copii, nici afaceri, eu mă pot dedica în întregime vouă,

tuturor oamenilor de pe pământ, sfătuindu-i, luminându-i, ajutându-i, alinându-i. Iar dacă nu primiți nimic din ceea ce vă trimit, înseamnă că nu credeți decât în cuvântul fizic. Nu, trebuie să începeți să vă exersați aici, atunci când suntem împreună: în loc să vă neliniștiți de prelungirea momentelor de liniște, învățați să vă dezvoltați antenele, să simțiți că Instructorul vostru se gândește la voi, la viitorul vostru; încercați să ghiciți ce vă pregătește, încotro vrea să vă îndrepte pașii...Există lucruri pe care el nu le poate exprima în planul fizic; nici nu ar avea acest drept, deoarece cuvintele i-ar fi profanate de unii. De aceea el le lansează în lumea invizibilă, unde numai aceia care sunt sensibili și pregătiți le vor putea capta pentru dezvoltarea lor spirituală.

naturii oamenilor de pe pământ, sfătuindu-i, luminându-i, ajutându-i, susținându-i. Iar dacă nu primiți nimic din ceea ce vă trimit, înseamnă că nu credeți decât în cuvântul fizic. Nu, trebuie să începeți să vă exersați aici, atunci când suntem împreună, în loc să vă mulțumiți de preluarea formulelor de filozofie, învățați să vă dezvoltați antenele, să simțiți că instructorii voștri se gândesc la voi, la viitorul vostru, încercați să ghiciți ce vă pregătesc înainte vreme, să vă înțelegeți pașii... Există lucruri pe care el nu le poate exprima în planul fizic, nici nu are acest drept, deoarece cuvintele i-ar fi profanate de unii. De aceea el le lansează în lumea invizibilă, unde numai aceia care sunt atenți și pregătiți le vor putea capta pentru dezvoltarea lor spirituală.

XI

CUVÂNTUL NEROSTIT AL MAESTRULUI

[illegible]

I

La fiecare dintre întâlnirile noastre, aşteptaţi să vă adresez câteva cuvinte. Eu nu vă pot însă îndeplini mereu dorinţele, nici nu ar fi bine. Nu putem vorbi fără încetare fiindcă apar neajunsuri: este obositor pentru cel care vorbeşte... şi de două ori mai obositor pentru cel care ascultă! Primul este epuizat, iar cel de-al doilea saturat. Nu este recomandabil nici să ne epuizăm, nici să devenim sătui. Cuvintele îşi au utilitatea lor, iar tăcerea, pe a sa. Atunci când cineva vă vorbeşte, unele dintre capacităţile voastre cerebrale se activează, iar când persoana respectivă tace, alte capacităţi intră în joc. De exemplu, o femeie îşi vede soţul tăcut, gânditor, şi îl priveşte ca să ghicească ce îi trece acestuia prin cap: pe unde a fost şi ce i s-ar fi putut întâmpla...şi astfel ea devine mai sensibilă, mai atentă...

Aceste calităţi, pe care le putem dezvolta lângă oricare fiinţă umană, ar fi mult mai importante dacă le-am putea dezvolta lângă un

Iniţiat! Atunci când se desfăşurau congresele de vară în Bulgaria, lângă cele şapte lacuri de la Rila, ne adunam zilnic în jurul focului alături de Maestrul Peter Deunov. Cântam, Maestrul ne spunea câteva cuvinte, dar adeseori el rămânea tăcut, în meditaţie. Îl priveam şi mă întrebam: „Oare la ce se gândeşte? Unde se află?” M-am obişnuit astfel ca în acele perioade de linişte să mă leg de el, apoi mi-am dat seama încet-încet că multe din gândurile, din senzaţiile, din emoţiile sale se îndreptau spre mine. Am înţeles totodată că el ne instruia fără să rostească vreo vorbă. Veţi spune: „Dar în linişte nu înveţi nimic, nu auzi nimic!” Da, în aparenţă aşa este, dar în realitate sufletul este acela care primeşte. Sufletul discipolului vede, simte şi înregistrează tot ceea ce emană din sufletul şi spiritul Maestrului său. Dacă discipolul vede, simte şi înregistrează tot ceea ce emană sufletul şi spiritul Maestrului său. Dacă discipolul nu înţelege imediat ceea ce sufletul său a captat, înseamnă că este nevoie de un răgaz pentru ca acesta să transmită creierului şi să imprime în conştiinţă. Dar totul va ieşi la iveală într-o bună zi sub forma gândurilor, a descoperirilor, a reminiscenţelor, iar el nu va bănui nici măcar originea noii sale cunoaşteri.

În realitate, fiecare fiinţă omenească este fără ştirea sa păstrătoarea întregii cunoaşteri din univers. Această cunoaştere care este depozitată undeva în profunzimea fiinţei, nu zvâcneşte, nu vibrează, pentru că nu găseşte condiţiile necesare; îi rămâne

deci vreme îndelungată inaccesibilă. Veţi replica: „Cum se poate totuşi aşa ceva?" Ah, este o poveste foarte lungă! De când l-a părăsit pe Domnul, pentru a coborî în materie, fiinţa omenească a parcurs o cale lungă în timp şi spaţiu. Aceasta a constituit deseori pentru ea numai aventuri şi peripeţii dramatice, în cursul cărora a câştigat experienţă, a învăţat multe, dar şi-a pierdut totodată din lumina sa şi din cunoaşterea sa originară. Sau, mai exact, această cunoaştere a fost acoperită, încet-încet, de structuri cenuşii şi opace, iar acum ea nu şi-o poate regăsi decât în anumite condiţii.

Acelora care au urmat calea Iniţierii în reîncarnările anterioare le este mult mai uşor să recapete această cunoaştere. Este suficient să citească sau să audă anumite idei, expresii, să intre în contact cu un Iniţiat, cu un Maestru Spiritual, pentru ca spusele acestuia, prezenţa sa, să trezească un ecou în ei, ca o reminiscenţă. Da, câteva cuvinte, o prezenţă le sunt suficiente ca să declanşeze aceste amintiri. Apoi, ei nu mai au nevoie de atâta instrucţie sau ajutor, fiindcă se pot ajuta singuri, aducând la suprafaţă, din străfundurile sufletului lor, cunoştinţe pe care instructorul lor nu le-a revelat niciodată.

Bineînţeles, pentru alţii acest lucru este mult mai greu. Unii dintre ei, auzind totuşi unele idei, au presentimentul că este ceva adevărat în ele; ei nu înţeleg că posedau aceste cunoştinţe, simţindu-le în sinea lor ca pe o voce şoptită venită de departe ce îi

convinge să le accepte. În timp ce alţii (din păcate, majoritatea), indiferent ce ar auzi, rămân impasibili, nemişcaţi. Totul depinde deci de gradul de evoluţie. Orice am face, oricare ar fi argumentele sau sistemele filosofice pe care le prezentăm, nu îi vom putea convinge pe oameni dacă ei nu sunt pregătiţi în sinea lor.

Fiinţa umană are nevoie să vadă, să înţeleagă, să recunoască şi chiar să primească lovituri şi să sufere, fiindcă ea este atât de inertă, de înţepenită, de nemişcată, încât dacă nu primeşte impulsuri din lumea exterioară, dacă nu este trezită, scuturată, nu va face nimic. De aceea, instructorii, Maeştrii, ne sunt atât de necesari: prin viaţa pe care o duc, prin vibraţiile lor, prin gândurile atât de pure şi luminoase, aceste fiinţe reuşesc să mişte ceva în noi. Iar dacă nu reuşesc, nu înseamnă că sunt incapabili sau lipsiţi de forţă, ci fiindcă noi ne împotmolim sub atâtea straturi de materiale cenuşii şi apăsătoare, încât se pune întrebarea dacă Dumnezeu Însuşi ar mai putea face ceva!

De altfel, putem compara lucrarea Iniţiatului cu cea a naturii. Ce face natura? Ea nu încetează să ne vorbească, să ne adreseze mesaje: ea nu foloseşte cuvinte, dar vorbeşte: soarele, stelele, pădurile, lacurile, oceanele, munţii ne vorbesc, comunicându-ne continuu ceva din viaţa lor, din secretele lor. Aceste comunicări se înregistrează în noi fără să fim însă conştienţi. Totuşi, datorită lor devenim

încet-încet mai sensibili, înţelegerea se ameliorează. Nu ştim cum apare această înţelegere, dar ea se concretizează. În acest fel ne vorbeşte un Iniţiat: prin curenţi, prin razele pe care le trimite, prin particulele pe care le proiectează. Mesajul unui Iniţiat în linişte este ca un bombardament cosmic. Dar, evident că, în acelaşi mod, prin inconştienţa noastră, ne putem închide în faţa mesajelor naturii, ne putem închide în faţa mesajelor pe care ni le trimite un Iniţiat în linişte.

Veţi spune: „Dar cum putem ajunge să vibrăm la unison cu un Iniţiat, pentru a intra în comunicare cu el în linişte?" Trebuie să ne pregătim, atât, să ne pregătim. Trebuie să lucrăm ca să trezim în noi această lume subtilă. Să presupunem că nu aţi putut intra contact cu un instructor pentru că faţa, gesturile, atitudinea, cuvintele lui nu trezeau nimic în voi. Ei bine, pregătiţi-vă totuşi, pentru că s-ar putea să întâlniţi într-o zi un altul cu care veţi avea afinităţi. Dacă nu v-aţi pregătit în prealabil, nu veţi câştiga nimic, chiar dacă staţi lângă el.

II

Atunci când meditâm împreună în linişte, eu nu pot uita imediat că voi vă aflaţi aici, ocupându-mă de propria mea activitate; voi sunteţi prezenţi în mintea mea, în inima mea, ca o unitate, ca familia mea... Atunci, vă vorbesc, vă dau explicaţii şi uneori aş dori chiar să mă opresc pentru a-mi face, în sfârşit, propria mea lucrare, dar nu pot, eu continui să vă vorbesc. În acel moment, unii dintre voi, fără ştirea lor, îmi captează gândurile, şi iată că într-o bună zi, în timp ce se plimbă sau scriu, vor fi străbătuţi dintr-odată de un gând, de o inspiraţie, ce le vine aşa, ca şi cum ar fi căzut din cer. Ei da, nimic nu se pierde, nici măcar un gând, fiindcă totul este viu. Şi va fi din ce în ce mai bine dacă vă veţi dezvolta armonios, înţelegând valoarea a tot ceea ce facem aici. Atunci când va veni momentul, fiecare va emana din sine toate bogăţiile ce zac în profunzimile fiinţei sale. De aceea încercaţi să vă apropiaţi din ce în ce mai mult de această stare de conştiinţă unde ne putem reuni numai ca să rămânem împreună în linişte şi să gustăm viaţa

divină ce umple spaţiul sufletului nostru şi al universului.

De îndată ce liniştea s-a instalat, suntem gata să primim vizita spiritelor luminoase care ne fac revelaţii. Nu este neapărat necesar să vorbim ca să spunem unele lucruri. Şi eu vă pot face revelaţii în linişte. Atunci când nu suntem deranjaţi sau distraţi de vreun zgomot, suntem gata să auzim voci mult mai subtile. Deşi nu poate fi auzit, gândul este o voce pe care o putem auzi şi descifra. Dar în linişte, sufletul nostru are posibilitatea de a sesiza, de a înţelege, realităţile spirituale, iar eu prefer să vorbesc sufletelor voastre, mai degrabă decât urechilor voastre.

Da, ca să fiu sincer, trebuie să vă spun că eu nu cred atât de mult în puterea cuvântului. În starea actuală a lucrurilor, cuvântul este printre mijloacele de acţiune cele mai slabe. De milioane de ani, se tot vorbeşte şi iar se vorbeşte, iar Împărăţia lui Dumnezeu nu a apărut încă. Rămânem doar însoţiţi de cuvinte. Veţi replica: „Atunci de ce vorbiţi?" Pentru a pregăti terenul, dar în realitate eu nu cred în puterea cuvintelor... nici de altfel în cea a scrisului. Priviţi numai la tot felul de cărţi... Au schimbat ele ceva?... Aştept momentul în care veţi fi gata să rămâneţi un timp îndelungat împreună, fără ca eu să fiu nevoit să vă vorbesc în planul fizic. Oare când? Atunci când veţi învăţa să vă calmaţi, să vă detaşaţi, să vă concentraţi, să faceţi o lucrare cu

toate aceste materiale subtile pe care le conţine liniştea. Dacă pe moment nu este posibil, dacă liniştea nu vă aduce nici a zecea parte din ceea ce vă aduce cuvântul, înseamnă că nu sunteţi pregătiţi să percepeţi bogăţiile pe care ea le conţine.

Bineînţeles, cuvântul are o oarecare utilitate: el este folositor pentru unele explicaţii, clarificări, orientări, doar atât; însă cu condiţia ca oamenii să-şi dorească aceasta!... Altfel, nici un cuvânt nu va folosi la nimic. Pentru moment, eu sunt obligat să vorbesc, pentru că văd, ştiu că este necesar. Dar, atunci când cu ajutorul cuvintelor, vom ajunge într-o bună zi să ne cufundăm în această profunzime, în această imensitate, în această intensitate de linişte, veţi vedea voi înşivă, veţi simţi că trăiţi ceva mai vast şi mai puternic.

În sanctuarele trecutului, Iniţiaţii care cunoşteau natura umană nu-şi supraîncărcau discipolii cu cunoştinţe, aşa cum se întâmplă astăzi în universităţi unde există atâtea detalii de înregistrat încât studenţii nu mai au timp să trăiască şi să respire. Iniţiaţii spuneau puţine lucruri, ei revelau câteva adevăruri esenţiale, iar discipolilor le revenea apoi rolul să mediteze asupra lor, în linişte pentru a se impregna cu ele, pentru a le trăi. Da, Iniţiaţii îşi puneau întreaga iubire, întreg sufletul, întreg spiritul în cuvintele lor, iar discipolii le preluau, le gustau, le absorbeau; ei se hrăneau mai mult cu viaţa conţinută în cuvinte decât cu cuvintele în sine. În timp ce acum, mai ales în Occident,

oamenii nu posedă sensibilitatea care să le permită să găsească această viaţă conţinută în cuvinte, ca să se hrănească, să se întărească şi să se transforme datorită acesteia. Ei se bazează doar pe cuvinte, şi astfel, cu răceală, consemnează fără să simtă sau să trăiască câte ceva. Totul este deci ratat; toată această viaţă ascunsă ce ar putea să îi lumineze, să îi vindece, să îi învie, ei nu o primesc. Nu intelectul, ci sufletul şi spiritul sunt cele care trebuie să se afle pe primul loc, şi în acel moment, datorită câtorva cuvinte pe care le-aţi auzit, veţi putea într-o zi călători în spaţiu.

Aş prefera ca în viitor să nu vă mai vorbesc atât de mult. Dar, momentul nu a sosit încă, fiindcă nu sunteţi suficient de dezvoltaţi şi sensibilizaţi pentru a capta gândurile unui Iniţiat care meditează şi vă vorbeşte în linişte, voi nu recepţionaţi aproape nimic. Cuvântul este sesizat şi înţeles în planul fizic, pentru că sunetul atinge direct planul fizic, ceea ce nu este valabil pentru gând. Şi totuşi, fie că sunt singur sau cu voi, eu vă vorbesc despre lucruri pe care nu le poţi exprima în cuvinte, lucruri atât de elevate, de divine, încât este imposibil să le percepi sau să le înţelegi în planul fizic. Veţi replica: „Dar atunci faceţi o lucrare inutilă, de ce vă pierdeţi vremea?" Nu. Pe moment, bineînţeles, nu sunteţi prea conştienţi de ceea ce aţi primit astfel. Totul este înregistrat, captat de aparatele voastre psihice, dar voi nu ştiţi nimic, aveţi impresia că nu aţi învăţat încă nimic. Până în ziua în care, în

împrejurări favorabile, dintr-odată, tot ceea ce aţi înregistrat astfel vă revine în conştiinţă şi atunci veţi avea revelaţia unei descoperiri, a unei iluminări.

Este adevărat, credeţi-mă, eu aştept cu nerăbdare ziua în care vă voi putea vorbi în linişte. Deocamdată, constat că sunt foarte puţini printre voi aceia care o doresc. Ei acceptă liniştea câteva minute, înainte sau după conferinţe, dar dacă s-ar întâmpla ca întâlnirile noastre să se desfăşoare fără a rosti vreun cuvânt, foarte puţini dintre voi le-ar suporta. Dar se va întâmpla şi aceasta într-o bună zi. Atunci când vă vorbesc, este ca şi cum aş fi obligat să cobor şi să mă limitez. În timp ce, când vă vorbesc în linişte, eu fac o lucrare ce declanşează în mine puteri nelimitate. Da, pentru mine este de preferat acest lucru, atunci când o fac, văd rezultatele. Şi atunci când vă vorbesc, observ deopotrivă rezultatele.

În realitate, eu nu încetez niciodată să vă vorbesc în linişte. Peste tot, la mine acasă, eu mă ocup de voi, vă dau explicaţii, sfaturi. Voi nu ştiţi, nu realizaţi, dar într-o bună zi veţi beneficia de toate acestea. Până atunci, încercaţi să înţelegeţi, să simţiţi că activitatea unui Maestru Spiritual este mult mai vastă şi merge mult mai departe decât vă puteţi închipui.

Voi sunteţi obişnuiţi cu profesorii, cu conferenţiarii, a căror muncă o poate înţelege oricine. Dimpotrivă, un Maestru Spiritual are o activitate ce scapă înţelegerii noastre obişnuite,

deoarece ea se exercită, înainte de toate, în planurile subtile. Chiar dacă şi el ţine conferinţe sau se întâlneşte cu diferite persoane, încurajându-le, luminându-le, în realitate un Maestru Spiritual acţionează cu adevărat în invizibil cu inima, cu spiritul, cu verbul său. Întreaga sa fiinţă se proiectează în spaţiu, ca şi cum s-ar pulveriza, şi fiecare particulă intră ca un element de lumină şi de pace în construcţia noii vieţi.

XII

VOCEA LINIŞTII, VOCEA DOMNULUI

În vremea tinereţii, în Bulgaria, am văzut persoane venite la Maestrul Peter Deunov şi care, în loc să îl asculte şi să se instruiască alături de el, îşi etalau cunoştinţele citând din numeroase cărţi pe care le studiaseră. Cu o răbdare surprinzătoare, Maestrul le zâmbea cu blândeţe; în anumite cazuri, el nu reuşea nici măcar să rostească vreun cuvânt. După un timp, acele persoane înţelegeau că au vorbit singure în continuu şi că, dacă nu îşi vor schimba atitudinea, nu vor învăţa nimic cu adevărat; în acel moment, ele tăceau, lăsându-l în sfârşit pe Maestru să vorbească. Apoi, ele erau extrem de uimite când învăţau, în câteva minute de la el, lucruri ce reclamau ani de studiu, numai prin simplul fapt că se găseau într-o stare de receptivitate ce le permitea să primească cuvântul Maestrului.

Anumiţi oameni încep să pălăvrăgească sau să întrerupă discursul unei persoane care le este

superioară prin competenţă, inteligenţă, nobleţe, în loc să păstreze liniştea şi să o asculte. Nu este un lucru inteligent, fiindcă procedând astfel, ele nu câştigă nimic, ci dimpotrivă, pierd. În faţa unei fiinţe care vă este superioară, este bine să ascultaţi. Chiar dacă ea nu vorbeşte în planul fizic, în liniştea pe care o creaţi în voi înşivă, ea vorbeşte sufletului nostru. Atunci când Spiritul Divin vorbeşte, Cerul şi pământul tac, ca să îi asculte cuvântul, fiindcă acest cuvânt este un germen fertil.

Cineva care păstrează liniştea, demonstrează că este gata să asculte, deci să fie receptiv. Dimpotrivă, cineva care ia cuvântul arată că vrea să aibă iniţiativa, să conducă, să domine. Tăcerea constituie deci particularitatea principiului feminin care se supune, se modelează pe principiul masculin. Dacă restabilim liniştea în sinea noastră, o facem pentru a permite Spiritului Divin să lucreze asupra noastră. Atât timp cât rămânem nesupuşi, recalcitranţi, anarhici, Spiritul nu ne poate orienta, şi rămânem nişte slăbănogi, nişte prăpădiţi. De îndată ce reuşim să ne liniştim în sinea noastră, ne punem la dispoziţia Spiritului care ne ghidează spre lumea divină.

Dar această stare pe care o numim receptivă, pasivă, nu trebuie deloc confundată cu lenea şi inerţia. Ea nu este pasivă decât în aparenţă; în realitate, ea este cea mai importantă activitate ce poate exista. Este starea aceluia care, străduindu-se să lucreze, având răbdare, sacrificându-se, a reuşit

să împlinească liniştea în fiinţa sa, şi datorită acestei linişti el începe să-şi asculte vocea sufletului, care nu este altceva decât vocea Domnului.

Va trebui să înţelegeţi liniştea ca o condiţie absolută necesară exprimării adevăratului cuvânt, a adevăratelor revelaţii. În această linişte, simţiţi, încet-încet, mesajele ce vă sosesc, o voce ce începe să vă vorbească. Ea este cea care vă previne, vă dirijează, vă protejează... Dacă nu o auziţi, înseamnă că faceţi prea multă gălăgie, nu numai în planul fizic, dar şi în acela al gândurilor şi sentimentelor. Pentru ca această voce să vă vorbească, trebuie ca liniştea să se instaleze în voi. Numim uneori această voce „vocea tăcerii", anumite cărţi orientale purtând chiar acest titlu. Atunci când yoghinul ajunge să tempereze totul în fiinţa sa, oprindu-şi chiar propriul gând - fiindcă gândul face şi el zgomot prin mişcarea sa - el aude această voce a tăcerii, care este chiar vocea Domnului.

La fel cum posedăm un al treilea ochi situat în mijlocul frunţii, avem o a treia ureche ce se găseşte la nivelul gâtului, în dreptul glandei tiroide. Pentru a o dezvolta, trebuie să ştim să trăim în linişte. Urechile sunt legate de Saturn, planeta liniştii, a reculegerii, a introspecţiei. Dacă, în trecut, Iniţiaţii, asceţii, ermiţii trăiau în izolare, ei o făceau ca să asculte această voce interioară. Asemenea lui Saturn, ei rămâneau singuri, pentru ca nimic să nu le poată distrage atenţia.

Oricine ştie că, în momentul în care trebuie să te gândeşti să iei o decizie, te îndepărtezi şi închizi uşa în urma ta, pentru că în linişte ai mai multe posibilităţi de a găsi o soluţie. Chiar şi în această linişte, fiecare poate sesiza, există deseori zgomot, fiindcă forul interior al oamenilor se aseamănă cu o piaţă publică unde o mulţime de inşi se exprimă în acelaşi timp şi îşi cer drepturile. Iată de ce este destul de greu să afli adevăratul răspuns la întrebările puse, răspunsul ce vine din Cer, din regiunile tăcerii.

Ne simţim bine atunci când ne izolăm, nu suntem singuri, sunt atât de mulţi locuitori instalaţi în sinea noastră! Credeţi că sunteţi singuri şi că dorinţele voastre, gândurile, deciziile voastre vă vin din interiorul fiinţei voastre, că numai voi aveţi iniţiativa? Ei bine, vă înşelaţi. Sunteţi locuiţi de nenumărate entităţi şi în special de spiritele familiale: cele ale fiinţelor din familia voastră plecate în lumea de dincolo, şi cele ale celor care sunt încă vii. Ele vă pun piciorul în prag: aceia care beau, care fură, care caută plăcerile, vă împing să le satisfaceţi tot felul de dorinţe. Iar după un timp, cedaţi... în pofida tăcerii!

Discipolul are un alt mod de lucru: el nu se mulţumeşte cu izolarea în faţa zgomotelor exterioare, el încearcă să îi reducă la tăcere pe toţi aceia care, în interiorul lor strigă, au pretenţii, ameninţă. El le spune: „Tăceţi acum!” Şi în această

mare linişte el va auzi o voce, dar o voce foarte suavă, foarte slabă...

Această voce interioară vorbeşte fără încetare în fiecare dintre noi, dar este foarte suavă, şi sunt necesare mari eforturi pentru a reuşi să o distingem printre tot felul de zgomote...Este ca şi cum am încerca să urmărim melodia unui flaut printre zgomotele făcute de tromboane şi tot felul de tobe. Trebuie să învăţăm să ascultăm această voce suavă care ne vorbeşte. Ştim foarte bine cum să ascultăm vocea zgomotoasă a stomacului care îşi strigă foamea sau cea a sexului care îşi doreşte o victimă, dar dacă o voce şoptită ne spune: „Fii mai răbdător cu această fiinţă...Învaţă să te controlezi... Fă eforturi...", îi răspundem: „Oh, taci!" Şi este foarte uşor să o reduci la tăcere: ea este atât de suavă şi nu insistă.

Veţi spune: „Dar cum? Dumnezeu este forţa, puterea, El are toate mijloacele necesare să îşi facă auzită vocea!" Da, dar citiţi istoria lui Ilie în Vechiul Testament. Când a trebuit să înfrunte furia reginei Isabela, Ilie s-a ascuns în deşert zile întregi. Într-un final, vocea lui Dumnezeu i s-a manifestat. A fost mai întâi o furtună care a dărâmat munţii şi a sfărâmat stâncile, dar Dumnezeu nu se găsea în furtună. A urmat apoi un cutremur, dar Dumnezeu nu era acolo. După aceea, a fost un foc, dar Dumnezeu nu era în foc. În sfârşit, după foc a fost un murmur suav şi uşor... şi Dumnezeu era în el. Iată, aţi înţeles acum: Dumnezeu nu a fost nici în

furtună, nici în cutremur, nici în foc, ci într-un murmur... Vocea lui Dumnezeu nu face zgomot şi, pentru a o auzi, trebuie să fii foarte atent.

Profetul Iona a auzit şi el vocea lui Dumnezeu care i-a spus: „Du-te la Ninive şi spune-le că o voi distruge pentru că nu se supune." Dar Iona, care era fricos, nu a îndrăznit să meargă la Ninive şi s-a îmbarcat pe o corabie care se îndrepta spre Tarsis. Când a ajuns pe mare, o furtună îngrozitoare s-a declanşat. Toţi erau înspăimântaţi şi au hotărât să tragă la sorţi pentru a şti cine a fost acela care a atras această furtună. Sorţii l-au desemnat pe Iona; şi atunci, ceilalţi l-au aruncat în apă. A fost înghiţit de o balenă rămânând trei zile în burta ei. Stând acolo, a început să se gândească şi a spus în sfârşit: „Doamne, iartă-mă, acum voi face ceea ce Tu mi-ai cerut." Imediat, balena l-a eliberat şi a fost salvat... Ca şi Iona, acela care rămâne la bunul plac al capriciilor şi neliniştilor va fi împiedicat să audă vocea lui Dumnezeu, va întâlni balene, rămânând mai multe zile în burţile lor, până când zgomotul va dispare şi va auzi acea voce. Câte balene nu aţi întâlnit şi voi în viaţa voastră! Da, balene de toate culorile...

Dacă aţi fi mai atenţi, dacă aţi avea mai mult discernământ, aţi înţelege că, înainte de fiecare eveniment important din viaţa voastră (fie că este vorba despre o călătorie, de un loc de muncă, de o decizie) o voce dulce vă sfătuieşte. Dar voi nu sunteţi atenţi la ea, pentru că preferaţi agitaţia şi

furtunile. Pentru a asculta fiinţa care vă vorbeşte, trebuie ca aceasta să facă mult zgomot. Dacă vă vorbeşte şoptit, nu o ascultaţi. Totuşi ar trebui să ştiţi că, atunci când fiinţe superioare vă vorbesc, ele nu vă spun decât câteva cuvinte şi cu o voce imperceptibilă. Când din vina voastră, aveţi un necaz, uneori spuneţi: „Da, bineînţeles, era ceva care mă avertiza, dar atât de slab…" Nu aţi ascultat, pentru că aţi preferat să urmaţi vocile care vorbesc mult şi tare inducându-vă în eroare. Dumnezeu vorbeşte cu blândeţe şi fără să insiste. El spune lucrurile, o dată, de două ori, de trei ori, apoi tace. Intuiţia nu insistă nici ea foarte mult, iar dacă nu ascultaţi cu atenţie, dacă nu discerneţi această voce pentru că nu sunteţi capabili să auziţi decât zgomotul, veţi fi definitiv pierduţi. Vocea Cerului este extrem de suavă, tandră, melodioasă şi scurtă şi există criterii de recunoaştere. Da, vocea lui Dumnezeu se manifestă în trei feluri: printr-o lumină pe care El o face să se nască în voi, printr-o dilataţie, o căldură, o iubire pe care o simţim în inima noastră şi, în sfârşit, printr-o senzaţie de libertate pe care o dovedim îndeplinind acte nobile, dezinteresate. Deci, fiţi atenţi…

Se întâmplă uneori ca, având o hotărâre importantă de luat, să fiţi tulburaţi pentru că există multe lucruri contradictorii ce fierb în voi: vă simţiţi împinşi într-o direcţie, apoi în alta… În mijlocul acestei agitaţii, nu puteţi vedea clar, deci nu este momentul să luaţi o hotărâre, deoarece condiţiile

pentru a comite o greşeală sunt îndeplinite. Ar fi mai bine să luaţi o pauză pentru a vă calma, a vă destinde, fiindcă numai în liniştea gândurilor şi a sentimentelor veţi afla răspunsul Eului Superior şi al Spiritului. Această linişte este izvorul clarităţii, al transparenţei, al certitudinii şi voi aveţi nevoie de el pentru a lua cele mai bune hotărâri.

Liniştea, pacea, armonia sunt expresii ale aceleaşi realităţi. Să nu vă gândiţi că liniştea este mută şi goală, nu, ea este vie, vibrează şi cântă. Dar noi nu o auzim decât atunci când tobele încetează să bată în noi. Datorită contemplaţiei, a rugăciunii, a meditaţiei, vom ajunge într-o zi să auzim vocea tăcerii. Atunci când toate forţele haotice se vor potoli, liniştea se va apropia, ne va învălui cu haina ei minunată. O limpezime se va instala în noi şi vom simţi deodată că ceva foarte puternic domneşte peste noi şi ne conduce: această tăcere din care a ieşit întreg universul şi în care el se va întoarce într-o bună zi.

XIII

DEZVĂLUIRILE CERULUI ÎNSTELAT

Viaţa modernă este astfel construită încât oamenii îşi pierd, din ce în ce mai mult, contactul cu natura, mai ales la oraşe de unde adesea nu se mai vede nici cerul; sau chiar dacă îl zărim, nu ne gândim că trebuie să îl privim. Suntem luaţi de valul gândurilor materiale şi privirea ne coboară din ce în ce mai mult spre pământ. Bineînţeles, vedem soarele, dar nu îl privim. Oare câte persoane îşi iau răgazul necesar ca să privească, noaptea, cerul plin de stele?

Eu ştiu că problemele existenţiale nu vă permit prea mult contemplarea stelelor dar, atunci când aveţi vreo ocazie, gândiţi-vă la ele şi dăruiţi-le câteva minute... În liniştea nopţii, închipuiţi-vă că părăsiţi pământul, cu vacarmul şi tragediile sale, şi că deveniţi nişte cetăţenii ai cerului. Meditaţi asupra frumuseţii stelelor, a măreţiei fiinţelor care le locuiesc. Pe măsură ce urcaţi în spaţiu, vă veţi simţi uşuraţi, eliberaţi dar, veţi descoperi, mai ales, o

pace ce va cuprinde, încet-încet, toate celulele ființei voastre. Meditând asupra înțelepciunii care a conceput aceste lumi și asupra ființelor care îi stau ca reflectare, veți simți că sufletul vostru își deschide niște antene foarte subtile ce îi permit să comunice cu acestea. Sunt momente sublime ale vieții ce nu pot fi niciodată uitate.

Și astăzi îmi mai amintesc de anumite experiențe pe care le-am făcut în tinerețea mea în Bulgaria. Atunci când Fraternitatea noastră urca în tabăra de vară, sus în munții Rila, alături de Maestrul Peter Deunov, eu mă cățăram uneori până în vârful muntelui ce poartă numele de Musala, pentru a-mi petrece acolo noaptea. Mă înveleam cu câteva pături și, înainte de a adormi, întins pe spate, contemplam cerul înstelat, încercând să mă leg de forțele și entitățile cosmice al căror aspect fizic este reprezentat de stele. Nu prea înțelegeam limbajul lor, dar le iubeam, întreaga-mi ființă fiind extaziată, le priveam îndelung până adormeam. Uneori, în timpul nopții cădeau câțiva fulgi de nea și mă trezeam acoperit de un strat subțire de zăpadă. Dar, nimic nu mai conta, eram atât de fericit!

De-a lungul acelor ani, am descoperit extraordinara liniște ce te poate cuprinde atunci când te afli noaptea pe vârfurile munților. În regiunile unde călătoream, simțeam și înțelegeam că singura și adevărata lucrare pe care o facem în viață este aceea de a uni cu Spiritul Cosmic ce însuflețește universul. În viața obișnuită, oamenii se

ceartă şi se sfâşie pentru tot felul de nimicuri. Tărâmul conştiinţei lor este atât de îngust şi de limitat încât cel mai important lucru îl constituie grijile, ambiţiile, pasiunile, certurile. Ei nu vor să vadă măreţia cerului ce se află deasupra lor, tot acest spaţiu infinit spre care, dacă şi-ar ridica ochii, s-ar putea desprinde din limitele lor şi ar începe să respire puţin. Voi încercaţi însă să profitaţi de toate ocaziile ce se ivesc ca să scăpaţi de greutăţile vieţii zilnice.

Gândindu-vă la infinit, la veşnicie, veţi începe să simţiţi că plutiţi deasupra tuturora, că nimic nu vă poate atinge, nici un necaz, nici o supărare, nici o pierdere, pentru că o altă conştiinţă se trezeşte în voi; veţi trăi şi judeca diferit lucrurile. Această stare de conştiinţă este aceea a Iniţiaţilor şi a marilor Maeştri: aceia pe care noi i-am părăsit, i-am înşelat, le-am făcut rău, dar nimic din toate acestea nu îi mai poate răni, fiindcă ei se află deasupra lucrurilor. Din nefericire, mulţi oameni nu pot înţelege acest lucru, ei fiind obişnuiţi să rămână în regiunile inferioare ale gândului şi sentimentelor, devenind din ce în ce mai slabi: pentru că ei nu ştiu să se elibereze, şi sunt continuu victime ale condiţiilor negative pe care le-au lăsat să se instaleze în ei.

Da, trebuie să învăţăm să folosim toate ocaziile ivite pentru a depăşi mediocritatea vieţii. Iar liniştea nopţii, cerul înstelat, sunt tocmai cele care ne oferă condiţii minunate ca să ne gândim la

alte lumi, unde ființe mult mai evoluate decât noi trăiesc în armonie și splendoare. Preocupările noastre nu reprezintă nimic pentru ele, acestea constituind evenimente minore. Veți spune: „Cum așa? Evenimente minore? Foametea, masacrele, cataclismele, dar este îngrozitor!" Da, este oribil, dar în ochii Inteligenței Cosmice acestea nu merită nici o atenție. În ochii ei nu sunt importante decât evenimentele sufletului și ale spiritului.

Atunci când noaptea este calmă, clară, obișnuiți-vă să priviți stelele și să absorbiți această pace ce coboară încet din cerul înstelat. Legați-vă de fiecare dintre ele, fiindcă fiecare, asemenea unui suflet viu, inteligent, vă va spune câte ceva. Încercați să găsiți una față de care aveți afinități deosebite, legați-vă de ea, imaginați-vă că vă îndreptați spre ea, sau că ea vine și vă vorbește... Stelele sunt suflete foarte evoluate. Ascultându-le vocea, veți găsi soluții la numeroasele probleme ce vă frământă, vă veți simți ușurați și luminați.

Toți marii Inițiați s-au instruit contemplând cerul înstelat, sufletul stelelor, sufletul lor comunica cu ele, iar acești centri de o forță inepuizabilă le-au trimis mesaje, pe care aceștia, la rândul lor, le-au trimis oamenilor. Trebuie să citim în stele, așa cum am citi literele unei scrieri sfinte ce ne cer timp îndelungat de descifrare. Da, mult mai târziu începem să înțelegem, încet-încet, revelațiile lor. Și chiar eu, abia acum am început să înțeleg anumite lucruri pe care cerul înstelat mi le șoptea în liniștea

nopții. Sufletul meu le-a captat, le-a înregistrat şi le-a păstrat amprentele.

Privind stelele strălucind şi lansând în spațiu semnalele luminoase, aveam impresia deopotrivă că un fel de război se derula între ele, dar un război de lumină şi iubire. Acum ştiu că războiul va exista mereu în univers, fiindcă principiul lui Marte va dăinui (adică nevoia de a te măsura cu ceilalți, de a te arăta mai puternic), dar el îşi va schimba natura şi manifestările: în loc de a folosi arme ucigătoare, creaturile nu vor înceta să îşi trimită raze de lumină şi iubire. Iată ce am mai învățat de la stele: că este posibil ca ele să îşi declare război una alteia, dar folosind armele iubirii şi ale luminii.

XIV

CAMERA TĂCERII

Atunci când întrebăm pe un înțelept ce este Dumnezeu, acesta tace, dar răspunde de fapt prin tăcere, fiindcă numai tăcerea poate exprima esența Divinității. Da, să spui ce este Dumnezeu nu este de ajuns, să spui ce nu este El, nici atât. Să spui că Dumnezeu este iubire, înțelepciune, dreptate... este ceva dar, în realitate, aceste cuvinte trec pe lângă realitatea divină, ele nu sesizează nimic din infinit, din veșnicie, din perfecțiunea Sa. Nu-l cunoaștem pe Dumnezeu, vorbind sau ascultând păreri despre El, Îl cunoaștem încercând să pătrundem profund în noi înșine, pentru a atinge această regiune care este cea a liniștii.

Ființa omenească posedă niște centri subtili numiți în tradiția hindusă: chakre, lotuși, cu ajutorul cărora ea are posibilitatea să intre în legătură cu lumea spiritului. Dar acești centri nu se pot activa și funcționa în mijlocul agitației, al gălăgiei provocate de viața zilnică. Atunci, pentru a scăpa de

solicitările şi agresiunile lumii exterioare, unele ființe s-au retras în deşert sau în păduri. Ele s-au numit ermiți, pustnici, înțelepți etc... Printre ei au fost unii care au mers mai departe, dorind să întrerupă toate contactele cu lumea exterioară, să nu mai apeleze la cele cinci simțuri, oprindu-le funcționarea: ei au săpat în pământ gropi de dimensiunea corpului fizic şi s-au adăpostit în ele.

Datorită adormirii celor cinci simțuri, aceste ființe au reuşit să creeze în ele o linişte absolută; nemaivăzând nimic, nemaiauzind sau simțind, negustând sau neatingând ceva, ele au reuşit să străbată acest perete opac ce separă omul de adevărata realitate. Când eram în India, am întâlnit câteva dintre aceste ființe rare care au trăit asemenea experiențe. Şi chiar dacă ştiam multe lucruri înainte de a le întâlni, am învățat multe lucruri de la ele, despre puterea adevăratei tăceri, singura capabilă să facă să vibreze şi să pună în funcțiune toți centrii noştri spirituali.

Adevărata tăcere nu presupune neapărat absența zgomotului. Adevărata tăcere este deasupra înțelepciunii, a muzicii, este lumea cea mai luminoasă, cea mai puternică, cea mai frumoasă, centrul din care țâşnesc toate creațiile. Această linişte este Dumnezeu Însuşi. Trebuie să ne legăm de ea cât mai des şi să pătrundem în ea, străduindu-ne să oprim orice gând. În această linişte, o pace extraordinară se instalează în voi şi s-ar putea chiar ca Dumnezeu să vă vorbească. Fiindcă Dumnezeu

acceptă să vorbească numai în mijlocul liniştii şi al păcii.

A pătrunde în linişte este deci o activitate ce se situează dincolo de limita celor cinci simţuri omeneşti, dincolo de sentimente şi chiar dincolo de gând. Atunci când atingem această regiune de linişte, înotăm într-un ocean de lumină, trăim adevărata viaţă, intensă, îmbelşugată. Unele persoane încearcă această experienţă a liniştii după mari tulburări, mari suferinţe, după pierderi grele. Este ca şi cum şocul primit le-ar fi proiectat dincolo de ele însele, acolo unde veghează această entitate pe care Ştiinţa Iniţiatică a numit-o tocmai „Tăcutul".

Chiar dacă au trăit o asemenea experienţă în realitate, majoritatea oamenilor trăiesc cea mai mare parte a timpului la periferia fiinţei lor. Pentru ei, viaţa interioară se limitează la domeniul inimii şi al intelectului, adică la planurile astral şi mental. Iar acolo, evident, se simte o mişcare! Dorinţele, senzaţiile, pasiunile, supărările, proiectele, calculele, există ceva de văzut şi de auzit, ai cu ce să-ţi omori timpul! Dar în profunzime, toată această fierbere nu schimbă nimic, omul nu se transformă deloc. Pentru a te schimba în profunzime, pentru a găsi ceva esenţial, nu trebuie să rămâi aici, trebuie să te ridici până la planurile cauzal, budic şi atmic.

Toată lumea posedă gânduri şi sentimente obişnuite, fără să depună un efort special, trebuie doar să te laşi dus de val. Dar, pentru a întreţine

sentimente inspirate de iubirea divină, gânduri inspirate de înțelepciunea divină, pentru a trăi stări de conștiință superioare, trebuie să faci eforturi. Aceste eforturi sunt dezinteresarea, detașarea, renunțarea...Numai în aceste condiții putem pătrunde în regiunea liniștii.

Unii vor spune: „Dar această liniște de care vorbiți, aceste lumi de dincolo de gânduri și de sentimente, înseamnă vidul, este ca și cum ne-ați cere să ne aruncăm în gol... este ceva înspăimântător!" Într-un fel, da, o putem numi vid, dar să nu vă fie frică, eu n-am spus niciodată că trebuie să vă aruncați aici fără să fiți pregătiți. De ce aș fi insensibil sau mai crud decât o pasăre mamă? Ce face pasărea mamă? Își păzește puii noi născuți în cuib tot timpul, apoi când simte că ei sunt pregătiți, că aripile li s-au dezvoltat suficient, ea îi aruncă din cuib; niciodată însă mai devreme. Ei bine, nici eu nu voi face acest lucru cu voi, nu vă voi arunca în gol înainte de a fi pregătiți. Eu vă prezint doar înainte lucrarea ce o aveți de făcut și mijloacele pentru a o îndeplini, atâta tot.

De altfel, vidul nu constituie un scop în sine. A face vid înseamnă a învăța să te debarasezi de toate elementele străine ce te împiedică să intri în contact cu lumea divină și să îi primești binecuvântările. Câți oameni nu se aseamănă cu sticlele pline! Nu există nici o modalitate să mai torni ceva

în ei, totul este plin: ei sunt plini de dorinţe nesănătoase, de idei greşite, preconcepute: ei nu încearcă niciodată să se golească pentru a înlocui întunericul cu lumina, urâţenia cu frumuseţea, dezordinea cu ordinea. Atunci când este cazul să înlocuiască un muncitor, un patron, o soţie, un soţ, atunci ei devin mari specialişti. Dar dacă le vorbeşti despre înlocuirea greşelii prin adevăr, a unui defect printr-o calitate, vă privesc uimiţi.

Deci, este adevărat, a face linişte înseamnă într-un fel a face un vid în sine, iar în acest vid se obţine împlinirea. Da, fiindcă în realitate vidul nu există. Aruncaţi apa dintr-un recipient: aerul va pătrunde; scoateţi aerul şi va pătrunde eterul. Atunci când încercăm să obţinem vidul, materia este de fiecare dată înlocuită printr-o materie mult mai subtilă. În acelaşi fel, când ajungem să alungăm gândurile, sentimentele şi dorinţele inferioare, lumina spiritului este cea care izbucneşte: în acel moment vedem, ştim.

Liniştea este regiunea cea mai înaltă a sufletului nostru şi în clipa în care atingem această regiune, pătrundem în lumina cosmică. Lumina este chintesenţa universului, tot ceea ce vedem în jurul nostru şi ceea ce nu vedem este străbătut şi impregnat de lumină. Scopul liniştii este tocmai această fuziune cu lumina care este vie, puternică şi pătrunde întreaga creaţie.

Dacă puteţi, încercaţi să aveţi în apartamentul vostru un loc, oricât de mic, pe care să îl dedicaţi liniştii, un loc frumos colorat, decorat cu câteva tablouri simbolice sau mistice. Consacraţi-le Tatălui Ceresc, Mamei Divine, Duhului Sfânt, îngerilor şi arhanghelilor, nu lăsaţi pe nimeni să pătrundă aici şi intraţi chiar şi voi numai dacă sunteţi capabili să faceţi linişte în sinea voastră pentru a auzi vocile Cerului. Veţi oferi astfel spiritului vostru, sufletului vostru, posibilitatea de a se împlini şi de a chema binecuvântări pe care le veţi putea răspândi apoi asupra tuturor creaturilor care vă înconjoară. Dacă veţi şti cum să procedaţi, din pereţii şi obiectele acelei camere va emana ceva armonios, ceva ce va atrage entităţile luminoase, fiindcă aceste entităţi se hrănesc cu armonie. Iar dacă veţi fi trişti, descurajaţi, pătrunzând în acea încăpere vă veţi reveni după un timp, fiindcă ea este plină de prieteni buni care nu doresc decât să vă îmbărbăteze şi să vă ajute.

Dar pe măsură ce pregătiţi această cameră a tăcerii, a liniştii, fiţi conştienţi că o pregătiţi şi în voi înşivă, în sufletul, în inima voastră. Şi atunci, peste tot unde vă veţi găsi, chiar în mijlocul tumultului, veţi putea pătrunde în această cameră interioară, pentru a găsi aici pacea şi lumina. Noi trăim în acelaşi timp în cele două lumi: vizibilă şi

invizibilă, materială şi spirituală, de aceea este bine să avem această cameră a tăcerii în acelaşi timp în sinea noastră şi în afara noastră, ţinând-o la adăpost de influenţele malefice.

Eu ştiu bine că ceea ce vă spun aici nu este pentru toţi, ci doar pentru cei care, în pofida celor obţinute în viaţă, nu sunt mulţumiţi: ei simt că le lipseşte ceva esenţial. Atunci, totul depinde numai de voi… dar de îndată ce aţi luat hotărârea să vă angajaţi pe această cale a tăcerii, nu trebuie să fiţi preocupaţi de timpul necesar pentru a o parcurge. Esenţial este faptul că v-aţi hotărât să mergeţi pe această cale şi să perseveraţi.

CUPRINS

De acelaşi autor
(traduceri în limba română)

Colecţia Izvor

202 - OMUL SPRE VICTORIA DESTINULUI SĂU

Ca să ajungă stăpânul propriului destin, omul trebuie să înţeleagă că legile care guvernează viaţa sa fizică, psihică şi spirituală sunt analoge cu legile care guvernează universul.

Cuprins: I. Legea cauzelor şi a consecinţelor - II. „Vei separa subtilul de materia brută"- III. Evoluţie şi creaţie- IV. Justiţie umană şi justiţie divină - V. Legea corespondenţelor - VI. Legea naturii şi legile morale - VII. Legea înregistrării - VIII. Reîncarnarea.

203 - O EDUCAŢIE CARE ÎNCEPE ÎNAINTE DE NAŞTERE

Omenirea nu se poate transforma, nu se poate ameliora decât cu ajutorul fiinţelor conştiente de ceea ce reprezintă actul concepţiei copiilor. Bărbaţii şi femeile au deci în acest caz una dintre cele mai mari responsabilităţi pentru care trebuie să se pregătească dinainte.

Cuprins: I. Părinţii trebuie instruiţi mai întâi – II. O educaţie care începe înainte de naştere - III. Un plan pentru viitorul omenirii - IV. Ocupaţi-vă de copiii voştri!- V. O nouă înţelegere a iubirii materne - VI. Cuvântul magic - VII. Să nu lăsaţi niciodată un copil fără o preocupare - VIII. Pregătiţi copiii pentru viitoarea viaţă de adult - IX. Păstraţi la copil sentimentul supranaturalului - X. O iubire fără slăbiciuni - XI. Educaţie şi instruire.

204 - YOGA NUTRIŢIEI

Modul în care ne hrănim este la fel de important ca hrana în sine. Putem extrage prin gândurile şi sentimentele noastre

elementele spirituale ce contribuie la împlinirea întregii noastre ființe.

Cuprins: I. Hrana, un act care privește întreaga ființă – II. Hrani-yoga– III. Hrana, o scrisoare de iubire trimisă de Creator – IV. Alegerea hranei – V. Vegetarismul – VI. Morala nutriției – VII Postul: postul, o metodă de purificare; postul, un alt mod de a te hrăni - VIII. Despre împărtășanie – IX. Semnificația binecuvântării – X. Lucrarea spiritului asupra materie – XI. Legea schimburilor.

205 - FORȚA SEXUALĂ SAU BALAURUL ÎNARIPAT

A îmblânzi, a domoli și a orienta forța sexuală pentru a te putea proiecta până pe cele mai înalte culmi ale spiritului.

Cuprins: I. Balaurul înaripat – II. Iubire și sexualitate – III. Forța sexuală, condiție a vieții pe pământ – IV. Despre plăcere: 1. Să nu căutați plăcerea fiindcă ea vă va secătui. 2. Cum să înlocuim plăcerea cu munca – V. Pericolele tantrismului – VI. Iubiți fără să așteptați să fiți iubiți – VII. Iubirea este răspândită peste tot în univers – VIII. Iubirea spirituală este o formă superioară de hrană – IX. Un transformator al energiei sexuale: înaltul ideal – X. Să deschidem iubirii o cale spre înalt.

207- CE ESTE UN MAESTRU SPIRITUAL?

Adevăratul Maestru Spiritual este o ființă care cunoaște mai întâi adevărurile esențiale așa cum Inteligența Cosmică le-a înscris în marea carte a Naturii. Apoi, el trebuie să posede voința de a stăpâni și controla totul în ființa sa, reușind să împlinească aceste deziderate. În sfârșit, această știință și această stăpânire de sine dobândite trebuie să îi servească să exprime toate calitățile și virtuțile iubirii dezinteresate.

Cuprins: I. Cum se recunoaşte un adevărat Maestru Spiritual? – II. Necesitatea unui ghid spiritual – III. Nu vă jucaţi de-a ucenicul vrăjitor – IV. A nu confunda exotismul cu spiritualitatea – V. A şti să echilibraţi lumea materială cu lumea spirituală – VI. Maestrul, oglindă a Adevărului – VII. Să nu aşteptaţi de la un Maestru decât lumina – VIII. Discipolul în faţa Maestrului – IX. Dimensiunea universală a unui Maestru – X. Prezenţa magică a unui Maestru – XI. Activitatea de identificare – XII. „Dacă nu deveniţi ca nişte copii..."

208 - EGREGORUL PORUMBELULUI PĂCII

Pacea nu va veni în lume decât atunci când fiecare fiinţă umană va lucra să o instaleze mai întâi în ea însăşi, în gândurile, sentimentele şi faptele sale.

Cuprins: I. Spre o mai bună înţelegere a păcii – II. Avantajele unificării popoarelor – III. Aristocraţie şi democraţie, capul şi stomacul – IV. Despre bani – V. Despre repartiţia bogăţiilor– VI. Comunism şi capitalism, două manifestări complementare – VII. Pentru o nouă concepţie a economiei – VIII. Ceea ce un om politic ar trebui să cunoască – IX. Împărăţia Domnului.

210 - POMUL CUNOAŞTERII BINELUI ŞI RĂULUI

Existenţa răului într-un univers creat de un Dumnezeu perfect este o enigmă asupra căreia filosofiile şi religiile continuă să se preocupe. Adevăratele răspunsuri la problema răului nu sunt explicaţii, ci metode. Oricare ar fi originea sa, răul este o realitate interioară şi exterioară cu care suntem zilnic confruntaţi şi asupra căreia trebuie să învăţăm să acţionăm. Este inutil şi chiar periculos să dorim să combatem răul, fiindcă lupta este foarte inegală, ci să cunoaştem metodele care permit să-l stăpânim şi să-l transformăm.

Cuprins: I. Cei doi pomi ai paradisului – II. Binele şi răul, două forţe care fac să se învârtă roata vieţii – III. Deasupra noţiunilor de bine şi rău – IV. Parabola grâului şi a neghinei – V. Filosofia unităţii – VI. Cele trei mari tentaţii – VII. Problema nepoftiţilor – VIII. Despre sinucidere – IX. Să învingem răul prin iubire şi lumină – X. Să ne întărim în chip spiritual ca să biruim necazurile.

213 - NATURĂ UMANĂ ŞI NATURĂ DIVINĂ

Fiinţa umană este acea fiinţă ambiguă pe care evoluţia a plasat-o la graniţele lumii animale şi a lumii divine. Ea are deci o dublă natură, şi este important ca ea să conştientizeze această ambivalenţă astfel ca să o poată depăşi.

Cuprins: I. Natură umană sau... natură animalică – II. Natură inferioară, o reflectare inversă a naturii superioare – III. În căutarea adevăratei noastre identităţi – IV. Cum să scăpăm de limitările naturii inferioare – V. Soarele, simbol al naturii divine – VI. Valorificaţi posibilităţile naturii inferioare, dominând-o – VII. A te ameliora înseamnă a oferi naturii superioare cât mai multe condiţii de manifestare – VIII. Vocea naturii divine – IX. Omul se poate lumina numai slujindu-şi natura sa superioară – X. Cum să înlesnim exprimarea naturii superioare în noi înşine şi în ceilalţi – XI. Reîntoarcerea omului în Dumnezeu.

217 - UN NOU ÎNŢELES AL EVANGHELIILOR

Interpretarea parabolelor şi a povestirilor evanghelice considerate a avea legătură cu tot atâtea situaţii şi evenimente ce privesc viaţa noastră interioară.

Cuprins: I. „Nu se pune vinul nou în burdufuri vechi..." – II. „Dacă nu veţi deveni ca nişte copii..." – III. Ispravnicul necredincios – IV. „Strângeţi comori..." – V. „Intraţi pe poarta cea strâmtă" – VI. „Cine va fi pe acoperişul casei..." – VII. Potolirea furtunii- -VIII. „Cei dintâi vor fi cei din

urmă" – IX. Pilda celor cinci fecioare înțelepte și a celor cinci fecioare nechibzuite. – X. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat".

218 - LIMBAJUL FIGURILOR GEOMETRICE

Cercul, triunghiul, pentagrama, piramida, crucea etc. Fiecare figură geometrică este ca și o structură de plecare de la care se organizează macrocosmosul (universul) și microcosmosul (ființa umană).

Cuprins: I. Simbolismul geometric – II. Cercul – III. Triunghiul – IV. Pentagrama – V. Piramida – VI. Crucea – VII. Cuadratura cercului.

219 - CENTRI ȘI CORPURI SUBTILE

Oricare ar fi gradul de afinare pe care l-ar putea atinge, cele cinci simțuri ale noastre vor rămâne mereu limitate, nu vor explora decât planul fizic. Ca să trăim senzații mai bogate, mai subtile, trebuie să ne adresăm altor organe, altor centri subtili pe care îi posedăm de asemenea: aura, plexul solar, centrul Hara, chakrele...

Cuprins: I. Evoluția umană și dezvoltarea organelor spirituale – II. Aura – III. Plexul solar – IV. Centrul Hara – V. Forța Kundalini – VI. Chakrele : sistemul chakrelor; chakrele Ajna și Sahasrara .

220 - ZODIACUL, CHEIE A OMULUI ȘI A UNIVERSULUI

Oricare ființă conștientă de apartenența sa la univers simte că trebuie să-și impună necesitatea lucrării interioare ce o are de îndeplinit pentru a regăsi în sine împlinirea ordinii cosmice al cărui simbol perfect este cercul zodiacal.

Cuprins: I. Incinta zodiacului – II. Formarea omului şi a zodiacului – III. Ciclul planetar al orelor şi al zilelor săptămânii – IV. Crucea destinului – V. Axele Berbec-Balanţă şi Taur–Scorpion - VI. Axa Fecioară-Peşti – VII. Axa Leu-Vărsător – VIII. Triunghiurile de apă şi de foc – IX. Piatra filosofală : Soarele, Luna şi Mercur – X. Cele 12 triburi ale lui Israel şi cele 12 munci ale lui Hercule în legătură cu zodiacul.

221 - ALCHIMIA SPIRITUALĂ: CĂUTAREA PERFECŢIUNII

Nu trebuie să luptăm împotriva slăbiciunilor şi a viciilor noastre, fiindcă ele ne vor învinge, ci trebuie să învăţăm să le punem la lucru. Găsim că este normal să exploatăm forţele brute ale naturii, atunci de ce trebuie să ne mai mirăm când un Maestru, un Iniţiat vorbeşte despre folosirea energiilor primare care se află în fiinţa noastră ?...Aceasta este adevărata alchimie spirituală.

Cuprins: I. Alchimia spirituală – II. Arborele omenesc – III. Caracter şi temperament – IV. Moştenirea regnului animal – V. Frica – VI. Clişeele – VII. Transplantul – VIII. Utilizarea energiilor – IX. Sacrificiul, o transmutaţie a materiei – X. Mândrie şi splendoare divină – XI. Orgoliu şi umilinţă – XII. Sublimarea forţei sexuale.

222 - VIAŢA PSIHICĂ: ELEMENTE ŞI STRUCTURI

„Cunoaşte-te pe tine însuţi..." Cum să interpretăm această formulă înscrisă pe frontispiciul templului din Delfi? A te cunoaşte înseamnă a deveni conştient de diferitele corpuri din care eşti zămislit, de la cele mai grosiere până la cele mai subtile, de principiile care însufleţesc aceste corpuri, de nevoile existente şi de stările de conştiinţă care le corespund.

Cuprins: I. Cunoaşte-te pe tine însuţi – II. Tabloul sinoptic – III. Mai multe suflete şi mai multe corpuri – IV. Inimă, intelect, suflet, spirit – V. Exersarea voinţei – VI. Corp, suflet, spirit – VII. Cunoaştere exterioară, cunoaştere interioară – VIII. De la intelect la inteligenţă – IX. Adevărata iluminare – X. Corpul cauzal – XI. Conştiinţa – XII. Subconştientul – XIII. Eul Superior.

224 - PUTEREA GÂNDULUI

Gândul este o putere, un instrument pe care Domnul l-a dat omului pentru ca el să poată deveni creator asemenea Lui, adică creator în frumuseţe, în perfecţiune. De asemenea, el trebuie să fie vigilent şi să caute fără încetare dacă ceea ce face cu gândul său este cu adevărat binefăcător pentru el şi pentru întreaga lume. Aceasta trebuie să fie singura sa preocupare.

Cuprins: I. Natura activităţii spirituale- II. Cum să concepem viitorul – III. Poluarea psihică – IV. Viaţa şi circulaţia gândurilor – V. Cum se întruchipează gândul în materie – VI. Regăsiţi echilibrul dintre mijloacele materiale şi cele spirituale – VII. Forţa spiritului – VIII. Câteva legi ale activităţii spirituale –IX. Armele gândirii – X. Puterea concentrării – XI. Bazele meditaţiei – XII. Rugăciunea creatoare – XIII. Cucerirea vârfului.

226 - CARTEA MAGIEI DIVINE

Adevărata magie, magia divină, constă în faptul de a nu folosi pentru sine, pentru propriul interes, capacităţile, cunoştinţele, puterile pe care am reuşit să le dobândim, ci numai pentru realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.

Cuprins: I. Revenirea la practicele magice şi pericolul pe care acestea îl reprezintă – II. Cercul magic: aura – III. Bagheta magică – IV. Cuvântul magic – V. Talismanul –

VI. Câte ceva despre numărul 13 – VII. Luna, astrul magiei – VIII. Lucrul cu spiritele naturii – IX. Florile, parfumurile – X. Noi facem cu toţi magie – XI. Cele trei mari legi ale magiei – XII. Mâna – XIII. Privirea – XIV. Puterea magică a încrederii – XV. Adevărata magie: iubirea. XVI. Să nu căutaţi niciodată răzbunarea – XVII. Exorcizaţi şi consacraţi obiectele – XVIII. Protejaţi-vă locuinţa.

227 - REGULI DE AUR PENTRU FIECARE ZI

De ce trebuie să ne risipim viaţa alergând după achiziţii care nu sunt la fel de importante ca viaţa însăşi? Acela care învaţă să ofere vieţii întâiul loc, să o protejeze, să o conserve în cea mai mare integritate, va avea din ce în ce mai multe posibilităţi să obţină ceea ce doreşte. Fiindcă tocmai această viaţă luminoasă îi va oferi totul.

Cuprins (extrase): I. Viaţa, bunul cel mai de preţ – II. Să împăcăm viaţa materială cu viaţa spirituală – III. Consacraţi-vă viaţa unui ţel superior – IV. Viaţa zilnică: o materie pe care Spiritul trebuie să o transforme – V. Nutriţia, privită ca o activitate yoga – VI. Respiraţia – VII. Cum să recuperăm energiile – VIII. Iubirea ne face neobosiţi – IX. Progresul tehnic oferă omului timp pentru o lucrare spirituală – X. Aranjaţi-vă locuinţa interioară – XI. Lumea exterioară este o reflectare a Lumii voastre interioare – XII. Pregătiţi-vă viitorul, trăind corect prezentul – XIII. Trăiţi prezentul în plenitudine – XIV. Importanţa începutului. Fiţi conştienţi de forţele pe care le declanşaţi – XV. Căutaţi lumina înainte de a acţiona - XVI. Supravegheaţi întotdeauna prima mişcare - XVII. Conştientizaţi-vă obişnuinţele mentale – XVIII. Atenţie şi vigilenţă – XIX. Urmaţi o singură direcţie spirituală – XX. Insistaţi mai mult asupra practicii, decât asupra teoriei – XXI. Puneţi calităţile morale înaintea talentului – XXII. Fiţi mulţumiţi

de soarta voastră şi nemulţumiţi de voi – XXIII. Lucrarea spirituală nu rămâne niciodată fără rezultate – XXIV. Regenerarea corpurilor noastre: fizic, astral şi mental – XXV. Căutaţi-vă în fiecare zi hrana spirituală – XXVI. Revizuiţi-vă periodic viaţa. XXVII. Puneţi de acord scopul şi mijloacele. XXVIII. Corectaţi-vă cât mai grabnic greşelile. XXIX. Închideţi uşa Entităţilor inferioare. XXX. Ideile determină acţiunile. XXXI. Eforturile noastre contează mai mult decât rezultatele. XXXII. Să acceptăm eşecurile. XXXIII. Imaginaţia, metodă de lucru asupra ta însuţi. XXXIV. Muzica, suport al lucrării spirituale. XXXV. Influenţa benefică a unei colectivităţi spirituale. XXXVI. Nu vă bazaţi decât pe lucrarea voastră. XXXVII. Trăiţi în poezie. XXXVIII. Cunoaşteţivă bine pentru a acţiona corect. XXXIX. Porniţi cu dreptul. XL. Evitaţi să vă exprimaţi nemulţumirea. XLI. Ieşiti „cu plin“ înaintea celorlalţi. XLII. Mâna, instrument de comunicare şi de schimburi. XLIII. Din privirea voastră să radieze Viaţa divină. XLIV. Nu povestiţi grijile şi necazurile voastre. XLV. Evitaţi critica, folosiţi doar cuvinte pozitive. XLVI. Fiţi prudenţi cu cuvintele pe care le rostiţi. XLVII. Orice promisiune devine o legătură. XLVIII. Cuvântul magic. XLIX. Legătura vie cu Natura. L. Să nu alegem calea uşoară, ci ceea ce este în folosul evoluţiei noastre. LI. Progresăm tocmai datorită obstacolelor. LII. Să nu fugim de eforturi şi de responsabilităţi. LIII. Scuzele nu sunt suficiente, greşelile trebuie reparate. LIV. Inteligenţa de dezvoltă în confruntarea cu dificultăţile. LV. Fiecare problemă are o cheie potrivită. LVI. Nu insistaţi asupra laturilor negative ale vieţii. LVII. Suferinţa este un avertisment. LVIII. Să mulţumim pentru fiecare încercare. LIX. Încercările ne obligă să ne folosim propriile resurse. LX. Gândiţi-vă că suferinţele sunt trecătoare. LXI. Priviţi în sus. LXII. Metoda zâmbetului. LXIII. Metoda iubirii. LXIV. Lecţia scoicii perlifere. LXV. Învăţaţi să vă împărtăşiţi fericirea. LXVI. Exersarea stăpâ-

nirii de sine în relaţiile cu ceilalţi. LXVII. Să rezolvăm problemele cu iubire, nu cu forţa. LXVIII. Învăţaţi să treceţi dincolo de Legea dreptăţii. LXIX. Fiţi capabili de gesturi dezinteresate. LXX. Folosiţi-vă de simpatii pentru a prinde curaj, iar de antipatii pentru a vă întări. LXXI. Utilitatea duşmanilor. LXXII. Transformaţi răul. LXXIII. Adevăraţii duşmani sunt în noi. LXXIV. Treziţi binele în ceilalţi. LXXV. Trăiţi în iubire. LXXVI. Deveniţi asemenea unui Izvor. LXXVIII. Cerul ne-a dăruit bogăţii, pentru a ne învăţa să fim generoşi. LXXVIII. Cu gândul la prieteni, uitaţi-vă duşmanii. LXXIX. Întăriţi-vă împotriva criticilor. LXXX. Învăţaţi să vă puneţi în situaţia celorlalţi. LXXXI. Câteva sfaturi referitoare la copii. LXXXII. Puterea cuvântului dezinteresat. LXXXIII. Aprofundaţi un Adevăr înainte de a vorbi despre el. LXXXIV. Începeţi prin a deveni voi înşivă mai înţelepţi. LXXXV. Soarele, model de perfecţiune. LXXXVI. Secretul adevăratei psihologii. LXXXVII. Dincolo de aparenţele oamenilor, căutaţi sufletul şi Spiritul lor. LXXXVIII. Iubiţi fără a-i pune în pericol pe ceilalţi. LXXXIX. Iubiţi fără a vă pune în pericol. XC. Numai îmbogăţindu-vă în preajma Domnului puteţi ajuta celelalte făpturi. XCI. Circulaţia iubirii. XCII. Iubirea poartă în ea răsplata. XCIII. Cel ce ştie să se deschidă către ceilalţi nu este niciodată singur. XCIV. Prezenţa divină este singura care poate umple cu adevărat sufletul omenesc. XCV. Traversarea pustiului. XCVI. Puritatea permite legătura cu Lumea divină. XCVII. Cerul nu răspunde decât la semnale luminoase. XCVIII. Recunoştinţa, cheia fericirii. XCIX. A şti să scăpaţi de Rău. C. Rugăciunea, cel mai sigur adăpost. CI. Retrăiţi buxuriile spirituale. CII. Rămâneţi de neclintit. CIII. Să ştiţi să discerneţi dacă o persoană exercită o influenţă bună asupra voastră. CIV. Deschideţi-vă către influenţele benefice. CV. Influenţa creaţiilor artistice. CVI. Fiţi conştienţi şi plini de iubire în folosirea obiectelor. CVII. Consacraţi locurile şi obiectele. CVIII. Lăsăm urme

peste tot pe unde trecem. CIX. Influenţăm oamenii şi întreaga creaţie. CX. Aveţi libertatea de a accepta sau de a refuza influenţele. CXI. Purificaţi-vă de tot ceea ce ar putea hrăni pe nepoftiţi. CXII. Consacrarea Spiritelor luminoase. CXIII. Puneţi-vă în slujba Cerului pentru a beneficia de protecţia Lui. CXIV. Un talisma adevărat. CXV. Aura, cea mai eficientă protecţie. CXVI. Domnul este punctul nostru de sprijin. CXVII. Consacraţi-vă inima Domnului.

228 - INCURSIUNE ÎN INVIZIBIL

Nu trebuie să ne închipuim că, dacă o persoană posedă calităţi mediumnice, ea poate avea acces la toate regiunile lumii invizibile; nu, ea nu va vedea decât ceea ce corespunde stării sale de conştiinţă, gândurilor, sentimentelor sale. Clarvederea este dată fiecăruia în funcţie de gradul său de evoluţie; acela care se împotmoleşte încă în regiunile inferioare ale planului astral, va întâlni numai entităţi care populează aceste regiuni şi va suferi.

Cuprins: I. Vizibilul şi invizibilul - II. Viziunea limitată a intelectului, viziunea infinită a intuiţiei - III. Accesul la lumea invizibilă: de la Iesod la Tiferet - IV. Clarvederea: activitate şi receptivitate -V. Trebuie să îi consultăm pe clarvăzători? - VI. Iubiţi şi ochii vi se vor deschide – VII Mesajele Cerului - VIII. Lumina vizibilă şi lumina invizibilă: svetlina şi videlina - IX. Gradele superioare ale clarvederii - X. Ochiul spiritual - XI. Viziunea Domnului - XII. Adevărata oglindă magică: Sufletul Universal - XIII. Vis şi realitate - XIV. Somnul, imagine a morţii - XV. Protecţia în timpul somnului - XVI. Călătoriile sufletului în timpul somnului- XVII. Adăpost fizic şi adăposturi psihice - XVIII. Sursele inspiraţiei - XIX. Să preferăm senzaţia în locul viziunii.

229 - CALEA TĂCERII

Toate practicile care pot fi observate într-un învăţământ spiritual, meditaţia, rugăciunea nu au decât un scop: să reducă locul naturii inferioare, oferind naturii divine posibilităţi din ce în ce mai mari de exprimare. Numai în acel moment omul va gusta din adevărata linişte.

Cuprins: I. Zgomot şi linişte – II. Realizarea liniştii interioare – III. Lăsaţi-vă grijile la uşă – IV. Un exerciţiu: să mâncăm în linişte – V. Liniştea: izvor de energii – VI. Locuitorii tăcerii – VII. Armonia, condiţie a liniştii interioare – VIII. Liniştea, o stare esenţială pentru gând – IX. Căutarea liniştii, căutarea centrului – X. Verbul Divin şi cuvântul – XI. Cuvântul nerostit al Maestrului – XII. Vocea tăcerii, vocea Domnului – XIII. Dezvăluirile cerului înstelat – XIV. Camera tăcerii.

230 - ÎN PRAGUL CETĂŢII SFINTE

Comentarii ale Cărţii Apocalipsei; dacă această carte este atât de greu de interpretat, înseamnă că se caută să se recunoască personaje, ţări sau evenimente istorice, în loc de a vedea esenţialul, adică descrierea elementelor şi a proceselor vieţii interioare a omului în legătură cu viaţa cosmică.

Cuprins: I. Vizită la Patmos – II. Introducerea în Apocalipsă – III. Melchisedec şi învăţământul celor două principii – IV. Scrisori către bisericile din Efes şi Smirna – V. Scrisoare către biserica din Pergam – VI. Scrisoare către biserica din Laodicea – VII. Cei Douăzeci şi patru de Bătrâni şi cele patru Animale sfinte – VIII. Cartea şi mielul – IX. Cei 144 000 de servitori ai Domnului – X. Femeia şi balaurul – XI. Arhanghelul Mihail zdrobeşte balaurul – XII.

Balaurul aruncă apă împotriva femeii – XIII. Fiara care urcă din mare şi fiara care urcă din pământ – XIV. Cina nunţii mielului – XV. Balaurul legat pe mii de ani – XVI. Noul cer şi noul pământ – XVII. Cetatea sfântă

231 - GRĂUNTELE FERICIRII

Fericirea se aseamănă cu o minge după care alergăm, dar în momentul când o prindem, îi dăm o lovitură de picior... pentru a putea continua să alergăm după ea! Fiindcă numai în această cursă ne simţim stimulaţi; în această cercetare, în acest elan pentru a atinge ţinta întâlnim fericirea.

Cuprins: I. Fericirea, o înzestrare ce trebuie educată – II. Fericirea nu înseamnă plăcere – III. Fericirea se găseşte în muncă – IV. Filosofia efortului – V. Lumina este aceea care aduce fericirea – VI. Sensul vieţii – VII. Pacea şi fericirea – VIII. Fericirea înseamnă să fiţi vii! – IX. Să ne situăm deasupra circumstanţelor – X. Să dezvoltăm sensibilitatea pentru lumea divină – XI. Pământul din Canaan – XII. Spiritul se găseşte deasupra legilor destinului – XIII. Căutaţi fericirea din înalt – XIV. Căutarea fericirii, căutarea lui Dumnezeu – XV. Nu există fericire pentru egoişti – XVI. Oferiţi fără a aştepta nimic în schimb – XVII. Iubiţi fără a cere să fiţi iubiţi – XVIII. Despre necesitatea duşmanilor – XIX. Grădina sufletelor şi a spiritelor – XX. Contopirea cu planurile superioare – XXI. Noi suntem creatorii viitorului nostru

232 – DESTĂINUIRILE FOCULUI ŞI ALE APEI

Zilnic, viaţa noastră psihică este modelată de forţe pe care le lăsăm să pătrundă în noi înşine, de influenţele cu care acceptăm să fim impregnaţi. De aceea este esenţial să găsim imagini la care să revenim adesea, imagini care să ne însoţească zi şi noapte astfel ca gândirea noastră să fie

legată de tot ce este mai înalt, mai pur, mai sacru. Ce poate fi mai frumos, mai poetic, mai plin de sens decât apa şi focul şi diferitele forme sub care ele ne apar?

Cuprins: I. Apa şi focul, principii ale creaţiei. II. Secretele combustiei. III. Descoperirea apei. IV. Apa, civilizaţia. V. Lanţul viu: soare – pământ – apă. VI. Lucrarea fierarului. VII. Muntele, mama apei. VIII. De la apa fizică la apa spirituală. IX. Alimentaţi flacăra din voi înşivă. X. Focul, factor de creaţie. XI. Ciclul apei: reîncarnarea. XII. Ciclul apei: iubire şi înţelepciune. XIII. Flacăra lumânării. XIV. Cum să aprindem şi să întreţinem focul. XV. Apa, medium universal. XVI. Oglinda magică. XVII. Arborele de lumină. XVIII. Pogorârea Duhului Sfânt. XIX. Imagini călăuzitoare pentru viaţă.

236 - DE LA OM LA DUMNEZEU

Dumnezeu se compară cu electricitatea care nu poate coborî până la noi decât printr-o serie de transformatoare. Aceste transformatoare sunt nenumăratele entităţi luminoase care populează Cerurile şi pe care tradiţia le-a denumit ierarhii îngereşti. Prin ele noi primim viaţa divină şi tot prin ele ajungem să intrăm în legătură cu Dumnezeu.

Cuprins: I. De la om la Dumnezeu: noţiunea de ierarhie – II. Prezentarea Arborelui Sefirotic – III. Ierarhiile îngereşti – IV. Numele Domnului – V. Sefiroţii stâlpul central – VI. Ain Sof Aur: lumina nesfârşită – VII. Materia universului: lumina – VIII. „Când veşnicia a trasat un cerc la suprafaţa abisului..." IX. Împărăţia lui Dumnezeu este asemenea unui grăunte de muştar – X. Familia cosmică şi misterul Sfintei treimi – XI. Corpul Adam Kadmon – XII. Malkut, Iesod, Hot, Tiferet: arhanghelii şi anotimpurile – XIII. Arborele Sefirotic, simbol al sinarhiei – XIV. Iesod: temeliile vieţii spirituale – XV. Binah : 1. Legile destinului; 2. Tărâmul Statorniciei – XVI. Hohmah: Cuvântul creator – XVII. Iesod, Tiferet, Kether: sublimarea forţei sexuale – XVIII Rugăciunea lui Solomon.

237 - BALANȚA COSMICĂ

Balanța din zodiac este o reflectare a balanței cosmice, a acestui echilibru a două principii opuse dar complementare, datorită cărora universul a apărut și continuă să existe. Simbolul Balanței, pe care îl regăsim de asemenea și în Arborele Sefirotic, domină întreaga creație.

Cuprins: I. Balanța cosmică- Numărul 2 – II. Oscilația balanței – III. 1 și 0 – IV. Locul masculinului și al femininului: 1. Adam și Eva: spiritul și materia; 2. Adam și Eva: înțelepciunea și iubirea; 3. Planul mental și planul astral; 4. Bărbatul și femeia – V. Dumnezeu dincolo de bine și rău – VI. Capul alb și capul negru – VII. Alternanțe și opoziții: legea contrariilor – VIII. „Pentru a face minunile unui singurul lucru”- Simbolismul lui 8 și al crucii – IX. Caduceul lui Hermes- Șarpele astral – X. Principiul vieții și principiul morții: Iona și Horev – XI. Triada Kether-Hased-Gheburah: 1. Sceptrul și globul; 2. Intelectul și inima; 3. Linia dreaptă și linia curbă. – XII. Legea schimbului – XIII. Cheia și încuietoarea – XIV. Lucrarea spiritului asupra materiei- Cupa Graalului – XV. Uniunea dintre eu și corpul fizic – XVI. Taina împărtășaniei – XVII. Mitul androginului – XVIII. Fuziunea cu Sufletul Universal și Spiritul Cosmic.

238 - CREDINȚA CARE MUTĂ MUNȚII

Credința este însoțită de o lucrare de mari proporții, ea este rezultatul unor strădanii repetate zi de zi; ea este ceva viu pe care nu trebuie să îl separăm niciodată de viața noastră cotidiană. Iată ceea ce trebuie să înțelegem pentru a descifra cuvintele lui Iisus: „Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta.”

Cuprins: I. Credința, speranța și iubirea – II. Credința care mută munții. Grăuntele de muștar – III. Credință și crez –

IV. Ştiinţă şi religie – V. Credinţa precede întotdeauna cunoaşterea – VI. Să regăsim ştiinţa ascunsă – VII. O religie nu este decât o formă a credinţei – VIII. Filiaţia noastră divină – IX. Dovada existenţei lui Dumnezeu se află în noi – X. Identificarea cu Dumnezeu – XI. Dumnezeu, viaţa – XII. Dumnezeu în creaţie – XIII. Rabota, vreme, vera: munca, timpul, credinţa.

241 - PIATRA FILOSOFALĂ

Evangheliile pot fi înţelese şi interpretate în lumina ştiinţei alchimice. În aparenţă, ele se referă la ceea ce a fost viaţa unui om, Iisus, născut acum două mii de ani în Palestina; dar, în realitate, prin diferitele etape ale vieţii sale, de la naşterea până la moartea şi învierea sa, ele descriu şi procese alchimice.

Cuprins: I. Despre interpretarea scrierilor sfinte; 1. „Pentru că litera ucide iar duhul face viu" – II. „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om" – III. „Voi sunteţi sarea pământului"; 1.Însemnaţi materia cu pecetea spiritului; 2.Izvorul energiilor – IV. „Dacă sarea se va strica" – V. A gusta savoarea sării: iubirea divină – VI. „Voi sunteţi lumina lumii" – VII. Sarea alchimiştilor – VIII. „Fiindcă toate lucrurile sunt şi izvorăsc din Unul" – IX. Lucrarea chimică: 3 deasupra lui 4 – X. Piatra filosofală, fruct al uniunii mistice – XI. Regenerarea materiei: crucea şi creuzetul – XII. Roua de mai – XIII: Dezvoltarea germenului divin – XIV. Aurul adevăratei cunoaşteri: alchimistul şi căutătorul de aur.

De acelaşi autor

Colecţia Opere Complete
(în limba franceză)

Tome 1 - La deuxième naissance
Tome 2 - L'alchimie spirituelle
Tome 3 - Les deux arbres du Paradis
Tome 4 - Le grain sénevé
Tome 5 - Les puissances de la vie
Tome 6 - L'harmonie
Tome 7 - Les mystères de Iésod[*]
Tome 8 - Le langage szmbolique, langage de la nature
Tome 9 - «Au commencement était le Verbe...»
Tome 10 - Les splendeurs de Tiphéret
Tome 11 - La clef essentielle pour résoudre les problèmes de l'existence
Tome 12 - Les lois de la morale cosmique
Tome 13 - Le nouvelle terre
Méthodes, exercices, formules, prières[**]
Tome 14 - L'amour et la sexualité[*]
Tome 15 - L'amour et la sexualité[**]
Tome 16 - Hrani Yoga
Le sens alchimique et magique de la nutrition
Tome 17 - «Connais-toi, toi-même» Jnani Yoga[*]
Tome 18 - «Connais-toi, toi-même» Jnani Yoga[**]
Tome 19 à 22 - Pensées Quotidiennes
Tome 23 - La nouvelle religion: solaire et universelle[*]
Tome 24 - La nouvelle religion: solaire et universelle[**]
Tome 25 - Le Verseau et l'avènement de l'Age d'or[*]
Tome 26 - Le Verseau et l'avènement de l'Age d'or[**]
Tome 27 - La pédagogie initiatique[*]
Tome 28 - La pédagogie initiatique[**]
Tome 29 - La pédagogie initiatique[***]
Tome 30 - Vie et travail à l'Ecole divine[*]
Tome 31 - Vie et travail à l'Ecole divine[**]
Tome 32 - Les fruits de l'Arbre de Vie

---

[*] În curs de apariţie în limba română
[**] Tradus şi în limba română

Editeur-Distributeur

Editions PROSVETA S.A. – B.P. 12 –F-83601 Fréjus Cedex (France)
Tel. (33) 04 94 40 82 41 – Télécopie (33) 04 94 40 80 05
E-mail: international@prosveta.com
Site internet: http://www.prosveta .com

Distributeurs

BELGIQUE & LUXEMBOURG
PROSVETA BENELUX – Liersesteenweg 154 B-2547 Lint
Tel. (32) 3/455 41 75 – Fax 3/454 24 25 – e-mail prosveta@skynet .be
N.V. MAKLU Somersstraat 13-15 – B-2000 Antwerpen
Tel. (32) 3/231 29 00 – Fax 3/233 26 59
VANDER S.A. – Av. Des Volontaires 321 – B-1150 Bruxelles
Tel. (32) 27 62 98 04 – Fax 27 62 06 62
e-mail: g.i.a.@wol.be

CANADA
PROSVETA Inc. – 3950, Albert Mines – North Hatley (Qc), JOB 2CO
Tel. (819) 564-3287 – Fax (819) 564-1823
in Canada, call toll free: 1-800-854-8212
e-mail: prosveta@prosveta-canada.com/www. prosveta-canada.com

SUISSE
PROSVETA – Société Coopérative – CH – 1808 Les Monts-de-Corsier
Tel. (41) 21 921 92 18 – Fax (41) 21 922 92 04
e-mail: prosveta@swissonline.ch

GRANDE-BRETAGNE ET IRLANDE
PROSVETA – The Doves Nest, Duddleswell Uckfield, – East Sussex
TN 22 3JJ
Tel. (44) (01825) 712988 – Fax (01825) 713386
e-mail: prosveta@pavilion.co.uk

ROUMANIE
ANTAR – Str. N. Constantinescu 10 – Bloc 16A – sc. A – Ap. 9
Sector 1 – 011711 Bucarest
e-mail: prosveta_ro@yahoo.com
Tel/Fax 00(4021)-231.37.19

Drepturile de traducere, de editare
şi de difuzare ale prezentei ediţii
ANTAR ED. S.R.L.
Tel./Fax 021.231.37.19
e-mail: prosveta_ro@yahoo.com

Bun de tipar: ianuarie 2007

Tiparul executat la *S.C. LUMINA TIPO s.r.l.*
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

Filosof și pedagog francez de origine bulgară, Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov (1900-1986) se stabilește definitiv în Franța, în anul 1937. Ceea ce surprinde, chiar de la început, în opera sa, este multitudinea aspectelor în care este prezentată această unică problemă: omul și desăvârșirea sa. Oricare ar fi subiectul abordat, el este în mod invariabil tratat în funcție de folosul pe care îl poate aduce omului, pentru o mai bună înțelegere a lui însuși, ca și pentru o mai bună îndrumare a vieții sale.

„Cât nu ne înșelăm gândindu-ne că liniștea constituie neapărat deșertul, vidul, absența oricărei activități, a oricărei creații, într-un cuvânt, neantul! În realitate, există liniște și liniște, și într-o manieră generală putem afirma că există două categorii: cea a morții și cea a vieții superioare. Despre liniștea vieții superioare vorbim aici și pe ea trebuie să o înțelegem. Această liniște nu este o inerție, ci o lucrare intensă ce se împlinește în mijlocul unei armonii perfecte. Ea nu este nici vid, nici absență, ci o împlinire comparabilă cu aceea simțită de ființele unite de o mare iubire și care trăiesc ceva atât profund ce nu poate fi exprimat nici prin gesturi, nici prin cuvinte. Liniștea este o calitate a vieții interioare.“

Omraam Mikhaël Aïvanhov

ISBN 973-8107-31-8
9 789738 107311

www.prosveta.com
e-mail: international@prosveta.com